

ΚΑΡΝΑΓΙΟ ΣΤΟΝ ΓΕΡΟΛΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΑ:
Α Θ Η Ν Α Π Α Π Α Χ Ρ Η Σ Τ Ο Υ

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ:
Γ Ι Ω Ρ Γ Ο Σ Α Γ Γ Ε Λ Η Σ

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ:
Π Α Ν Α Γ Ι Ω Τ Η Σ Β Α Σ Ι Λ Α Τ Ο Σ

ΣΧΟΛΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ
ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

1/ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΗ ΔΙΑΛΕΞΗ/ ΣΕΛ. 6-11

2/ Ο ΤΟΠΟΣ

ΜΑΝΗ / ΣΕΛ. 13-28

-ΚΑΒΟ-ΓΚΡΟΣΣΟ/ ΣΕΛ. 14-21

-ΓΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ/ ΣΕΛ. 14-21

3/ ΤΟ ΘΕΜΑ

/ΣΕΛ. 22-45

-ΚΑΡΝΑΓΙΟ/ ΣΕΛ. 30-35

-ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΣΚΑΦΩΝ/ ΣΕΛ.36-42-
ΕΡΓΑΛΕΙΑ/ ΣΕΛ. 43-45

4/Η ΙΔΕΑ&Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ

/ ΣΕΛ. 46-71

-ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΧΑΡΑΞΕΙΣ/ ΣΕΛ. 54-55

-Α' ΦΑΣΗ/ ΣΕΛ. 56-57

-Β' ΦΑΣΗ/ ΣΕΛ. 58-63

-Γ' ΦΑΣΗ/ ΣΕΛ. 64-71

5/ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

/ ΣΕΛ. 72-71

-ΚΤΙΡΙΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ/ ΣΕΛ. 74-75

-ΤΕΛΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ/ ΣΕΛ. 76-85

-ΣΚΙΤΣΑ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΕΛΙΚΗΣ ΜΑΚΕΤΑΣ/ ΣΕΛ. 86-92

-ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ/ΣΕΛ 93.

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΔΙΑΛΕΞΗ

Η ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΠΡΙΝ ΤΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ

Η διπλωματική εργασία ξεκινά με το ταξίδι σε έναν τόπο-γνώριμο. Στο δυτικό-αποσκίερο κομμάτι της Μάνης. Το ταξίδι αυτό γίνεται στο πλαίσιο της ερευνητικής εργασίας-διάλεξης-, με αφορμή διάσπαρτες σκέψεις και μνήμες, τα μέρη των διακοπών.

Κατά τη διάρκεια της περιπλάνησης αυτής ο στόχος δεν είναι σαφής, παρόλα' αυτά συνεχώς επιδιώκεται η προσέγγιση μιας αίσθησης, η οποία απορρέει από το τοπίο της Μάνης. Η αίσθηση αυτή επιχειρείται να περιγραφεί με την ζωγραφική και φωτογραφική απεικόνιση του τοπίου της Μάνης ή οποία κινείται παράλληλα με την αφήγηση του ταξιδιού.

Γίνεται λόγος, λοιπόν, για μια εικόνα για το τοπίο- το τοπίο της Μάνης- η οποία προϋπάρχει και μέσα από την διαδρομή συναντάται ξανά, και επιχειρείται να επαναπροσδιοριστεί.

Το τοπίο. Άγονο, άνυδρο και βραχώδες. Κομμάτια γης που άλλοτε ξεπηδούν και άλλοτε χάνονται στη θάλασσα. Χρώματα που μπλέκονται μεταξύ τους, και ένα άπειρο φως που δίνει απόχρωση και μορφή στους σχηματισμούς του εδάφους.

Ο ΤΟΠΟΣ

ΚΑΒΟ- ΓΚΡΟΣΣΟ.

Λίγο πριν το τέλος της διαδρομής, λίγο πριν το ακρωτήριο Ταίναρο και έπειτα από μια πορεία που κυκλώνεται από ξερολιθιές και ελαιόδεντρα, προβάλλει το υψίπεδο του Κάβο-Γκρόσσο.

Ο πελώριος αυτός βράχος και η οροσειρά του Ταύγετου αφήνουν να απλωθεί μπροστά τους ένα κομμάτι γης, το οποίο σταδιακά καταλήγει σε μια πέτρινη παραλία. Το κομμάτι αυτό φαντάζει ξεχωριστό για δύο λόγους.

Οπρώτος έχει να κάνει με την αλλαγή της μορφολογίας του εδάφους και την ξαφνική αποκάλυψη της γραμμής του ορίζοντα. Εκεί μοιάζει με έναν τρόπο η γη να ηρεμεί. Ταυτόχρονα η επιβλητική παρουσία του Κάβο-Γκρόσσο από τη μία και της οροσειράς του Ταύγετου από την άλλη, δημιουργούν μία αγκαλιά, ένα ασφαλές σημείο, το οποίο στρέφεται προς τον ορίζοντα και απαλύνει την αγριάδα του τοπίου. Ο δεύτερος λόγος έχει να κάνει με την έντονη επικράτηση των χρωμάτων. Το όχρα των σταχιών που γειτνιάζει με το χρώμα των πύργων που ορθώνονται στο τοπίο. Το έντονο χρώμα της θάλασσας που μοιάζει με το χρώμα του ουρανού και των βουνών. Το χρώμα των ελαιόδεντρων.

Η πρώτη αυτή εντύπωση του τοπίου, δημιουργεί την επιθυμία της περαιτέρω διερεύνησης του.

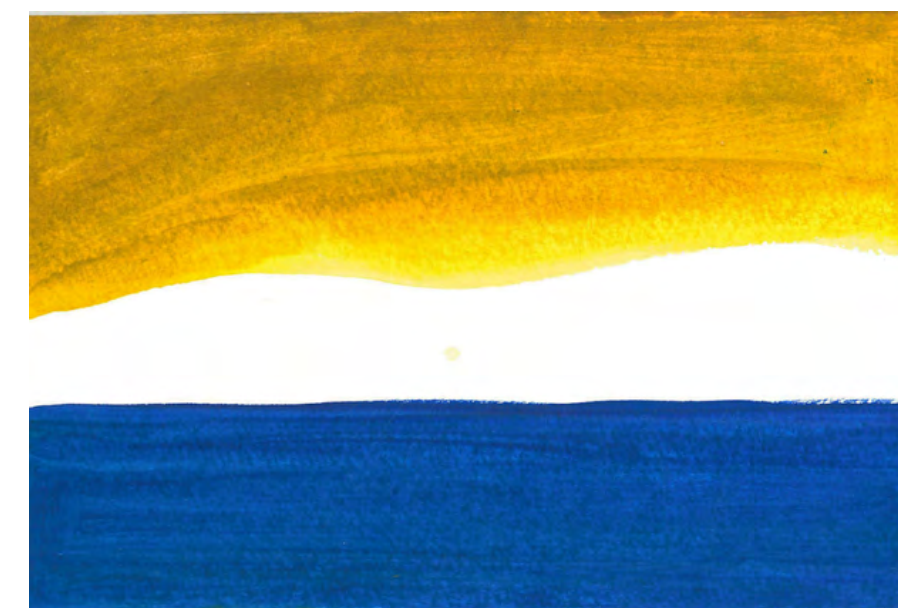
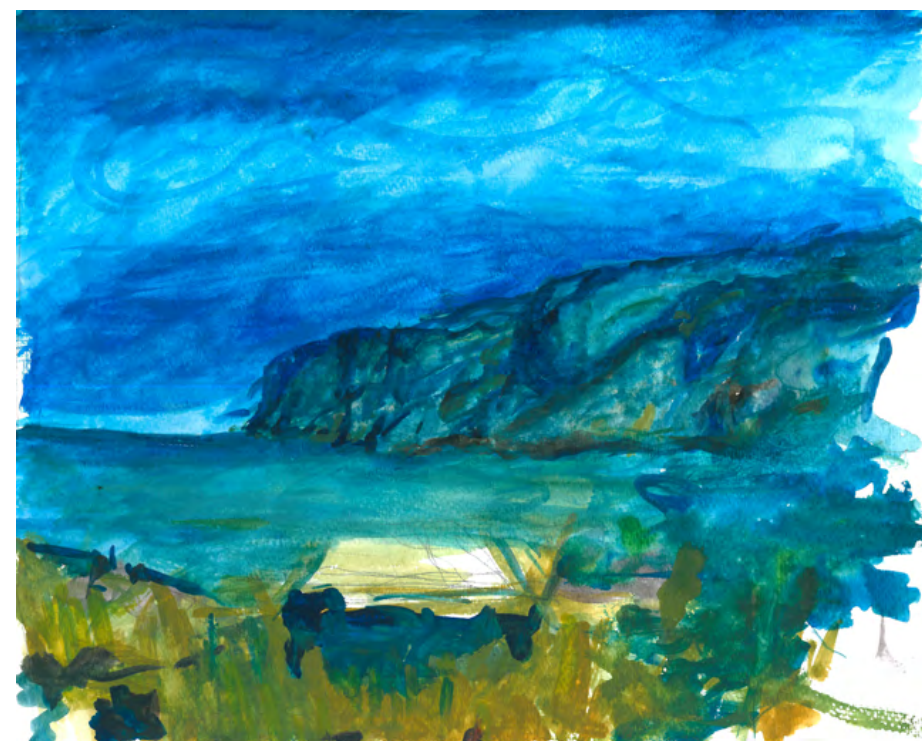
Κατά την επίσκεψη του οικισμού του Γερολιμένα, δημιουργείται η έντονη επιθυμία να σταθεί κανείς απέναντι από τον βράχο. Επομένως, αναζητείται το σημείο στο οποίο θα γίνει η παρέμβαση της διπλωματικής εργασίας, με κύριο γνώμονα το 'καδράρισμα' του βράχου.

Στο δρόμο που οδηγεί στο νεκροταφείο του χωριού, εκτείνεται μια βραχώδης και απόκρημνη παραλία η οποία φαίνεται να έχει άμεση αναφορά στο Κάβο-Γκρόσσο. Λίγο πριν το τέλος, λίγο πριν το νεκροταφείο ο δρόμος αφήνει ένα κομμάτι γης από την πλευρά της θάλασσας. Το κομμάτι αυτό θα αποτελέσει το οικόπεδο της διπλωματικής εργασίας.

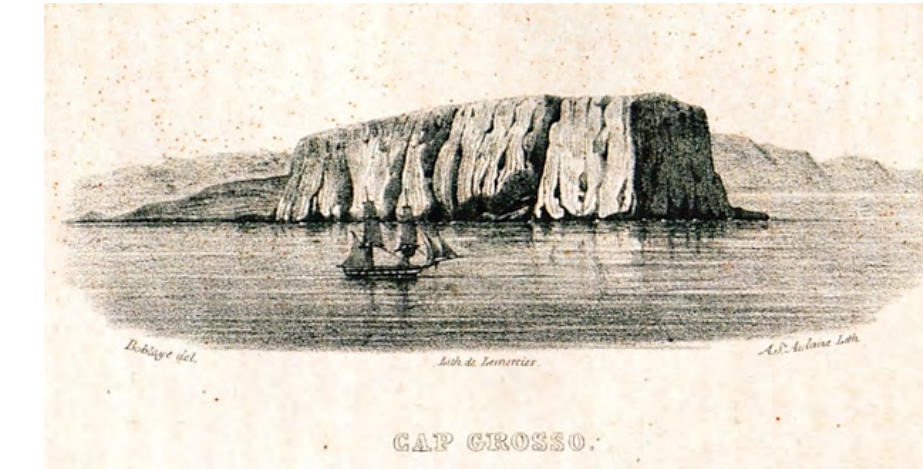
'Βρίσκομαι σε ένα 'ξέφωτο', ένα προστατευμένο σημείο. Εκεί συναντώ το βράχο στον οποίο επιθυμώ να σταθώ απέναντι. Με την πλάτη στην απόκρημνη οροσειρά του Ταύγετου, κοιτώ τον ορίζοντα. Το υψίπεδο του Κάβο-Γκρόσσο διακόπτει επιβλητικά την οριζοντιότητα. Η αντίθεση αυτή το καθιστά ξεχωριστό. Εκεί γεννάται η επιθυμία να το 'αποτυπώσω', να το ζωγραφίσω, να το φωτογραφίσω.'

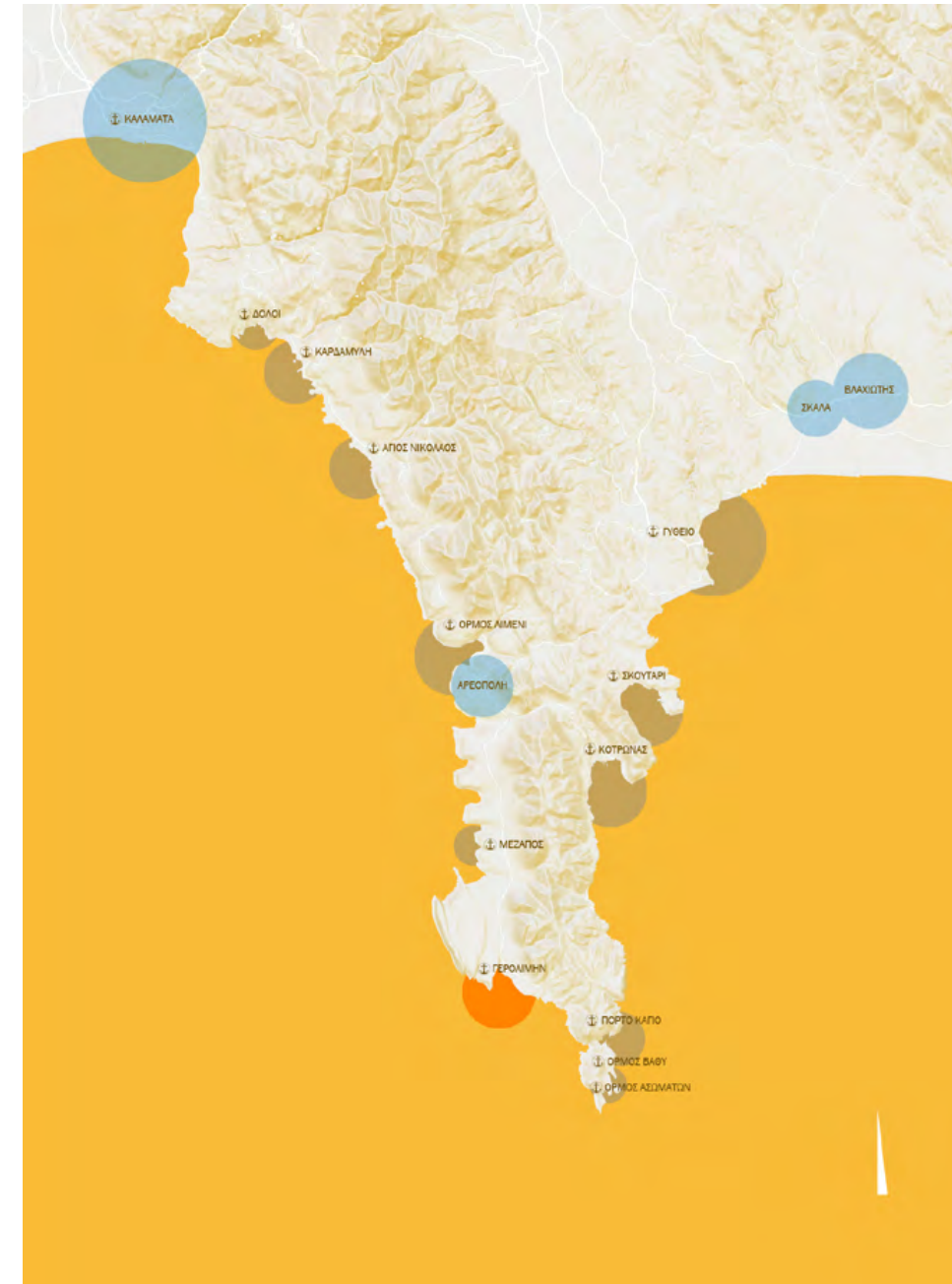

.Γκραβούρα, προσωπικό αρχείο

Στο υψίπεδο του Κάβο Γκρόσσο ήταν χτισμένη η ακρόπολις της αρχαίας Ιππόλας, γι' αυτό κι οι ντόπιοι τ'ονομάζουν Άνω Πούλα (Άνω Ιππόλα), όπου και ο περίβλεπτος ναός της Ιππολαΐτιδος Αθηνάς, όπως τον περιγράφει ο Πausανίας. Διάσπαρτα αρχιτεκτονικά του μέρη και σπαράγματα, με προεξάρχουσες κάποιες μαρμάρινες κολώνες, εμπεριέχονται στην τοιχοδομία των βυζαντινών ναών που δεσπόζουν στο τοπίο.

Επάνω στο πλάτωμα κυριαρχούν τα ερείπια του μυστηριακού φράγκικου κάστρου με ότι σώζεται ακόμη απ' τα τείχη του. Εικάζεται ότι πρόκειται για το φράγκικο κάστρο της Μεγάλης ή Παλαιάς Μαΐνης, σύμφωνα με το «Χρονικόν του Μορέως» (σε αντιδιαστολή με το ομώνυμο αλλά βυζαντινό κάστρο στο Τηγάνι, το χαρακτηριστικό μανιάτικο ακρωτήριο που αγναντεύει κανείς από εκεί ψηλά). Το κάστρο της Άνω Πούλας ήταν ένα από τα κάστρα που παρέδωσε το 1261 ο φράγκος πρίγκιπας Γουλιέλμος Βιλλεαρδουίνος στον Μιχαήλ Η' Παλαιολόγο, μαζί μ' εκείνα στο Γεράκι, τον Μυστρά και την Μονεμβασία, τρία χρόνια μετά τη μάχη της Πελαγονίας (1259), κατά την οποία συνελήφθη αιχμάλωτος από τους βυζαντινούς, για ν' ανακτήσει την ελευθερία του.

Από το βιβλίο του Χρίστου Δρακούλη Γούδη, «Οδοιπορικό στην Μάνη», εκδόσεις Αδούλωτη Μάνη

ΓΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ.

Γερολιμένας, ή Λιμένας στην τοπική διάλεκτο, είναι ο οικισμός που βρίσκεται στις παρυφές του Κάβο-Γκρόσσο. Όπως προαναφέρθηκε, βρίσκεται λίγο πριν το Ταίναρο, στο νότιο άκρο της Μάνης στο μυχό του ομώνυμου όρμου, του τρίτου επιμέρους βορειοδυτικά του ακρωτηρίου. Επιπλέον, συνδέεται με το κεντρικό οδικό δίκτυο Γυθείου-Αρεόπολης που συνεχίζει μετά τον οικισμό προς τα χωριά της προσήλιας- ανατολικής Μάνης.

Επί τουρκοκρατίας ο Γερολιμένας ήταν ένα από τα ορμητήρια των Μανιατών πειρατών. Κατά την ύστερη τουρκοκρατία αξιοποιήθηκε από την οικογένεια των Μαντούβαλων ως τοπικό εμπορικό κέντρο. Πέραν των Μαντούβαλων, στον Γερολιμένα έδρευαν ακόμη οι οικογένειες Νταϊφά και Περιμένη, ενώ και οι τρεις οικογένειες διέθεταν δικούς τους πύργους.

Εδώ είναι σημαντικό να λεχθεί, πως δεν πρόκειται για έναν παραδοσιακό οικισμό, αλλά για έναν εμπορικό οικισμό, ο οποίος -λέγεται πως- άρχισε να αναπτύσσεται περίπου κατά το 1870 όταν ο Μιχάλης Κατσιμαντής έφτιαξε ένα εμπορικό κατάστημα επί των βράχων, το οποίο ολοκλήρωσε ο ανιψιός του ο Κυρίμης.

Ο 'ιερός Λιμήν', το ιερό λιμάνι της αρχαιότητας, όπως σημαίνει το όνομα του, ξεκίνησε από ορμητήριο Μανιατών πειρατών κατά την Τουρκοκρατία, και εξελίχθηκε στο σπουδαιότερο εμπορικό σταυροδρόμι της Πελοποννήσου με εμπνευστή τον Θεόδωρο

Κυρίμη, συνδέοντας εμπορικά την Σύρο, τον Πειραιά, την Θεσσαλονίκη και πολλές άλλες περιοχές της Ελλάδας.

Επιπροσθέτως, ο Γερολιμένας αποτελούσε σημαντικό αλιευτικό καταφύγιο με πολλές εγκαταστάσεις διάθεσης πάγου, καταστήματα διακίνησης αλιευμάτων καθώς και λιμάνι προσέγγισης σπογγ αλιευτικών σκαφών. Ήταν ένα από τα τελευταία λιμάνια προσέγγισης των ελληνικών αλιευτικών που κατευθύνονταν προς τις ακτές της Αφρικής (προς "Μπαρμπαριά και Τούνεσι") και λιμένας επιλογής κατά την επιστροφή τους. Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1970 στον όρμο του Γερολιμένα προσέγγιζε το πλοίο της άγονης τότε ακτοπλοϊκής γραμμής Πειραιώς - Νότιας Πελοποννήσου-Κυθήρων.

Σήμερα, η οικονομία της περιοχής βασίζεται κατ'εξοχήν στον τουρισμό. Με την επίσκεψη στον Γερολιμένα, εύκολα παρατηρείται ότι οι χρήσεις των κτιρίων(όπως σημειώνεται και στον παρακάτω χάρτη), χωρίζεται αποκλειστικά σε εστίαση-τουρισμό και κατοικία.

Ο ΤΟΠΟΣ ΠΡΙΝ ΤΟ ΘΕΜΑ

Η επιλογή να σταθώ απέναντι από αυτόν το βράχο, σε αυτό τον τόπο κινείται πάνω στην αόριστη βάση της επιθυμίας, όπου εκεί, η γη μετατρέπεται από φόντο σε θέμα.

Ο τόπος, λοιπόν, προϋπάρχει του θέματος, και το γεγονός αυτό οδηγεί σε μια πορεία σκέψης, κατά την οποία, επιχειρείται, η μελέτη του, ως προς τις ανάγκες του, την θέση του, την ιστορία, αλλά και τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της ευρύτερης περιοχής της Μάνης.

Το θέμα συνεπώς καλείται να ενταχθεί σε ένα ιδιαίτερο περιβάλλον. Να απαντήσει στα ερωτήματα που γεννιούνται μέσα από την μελέτη του, αλλά ταυτόχρονα να δημιουργήσει νέα, τα οποία θα αφορούν τη συνέχεια αυτού του τόπου στο χρόνο. Δίνεται, λοιπόν, ιδιαίτερη έμφαση στο πως μέσα από μια παρέμβαση, η οποία θα σέβεται τα χαρακτηριστικά του, μπορεί να αναδειχθεί ένας τόπος. Να επιβιώσει στην διάρκεια του χρόνου, -να μην αλλοιωθεί από τις επιπτώσεις του τουρισμού-.Να επαναφέρει στο προσκήνιο την ιδιαιτερότητα του, της ιστορίας του, Να σημειωθεί η συνέχεια του.

Σημαντικό ρόλο εδώ διαδραματίζει το ανάγνωσμα του βιβλίου 'ΜΑΝΗ' του Patrick Leigh-Fermor, ο οποίος μέσα από την ιστορία αλλά και από ιστορίες, μαιρολόγια, μύθους, περιπλανήσεις και προσωπικές μαρτυρίες, δίνει την εικόνα της μεταπολεμικής Μάνης.

Με μια αντίστροφη κίνηση, η οποία αφορά την διαδικασία ονοματοδοσίας που ίθισται στη Μάνη, όπου τα μέρη παίρνουν το όνομα τους από κάποιο χαρακτηριστικό τους(ακόμα και η λέξη Μάνη λέγεται πως προέρχεται από το μανός:γυμνός από βλάστηση) , η από ένα σχήμα-μια μορφή που τα χαρακτηρίζει (π.χ. το κάστρο Τηγάνι, ένας βράχος που μοιάζει με Τηγάνι δίπλα από τον Μέζαπο , στην άκρη του οποίου βρίσκεται ένα κάστρο),δίνεται το πρώτο έναυσμα για την επιλογή του θέματος.

Όπως προαναφέρθηκε, η ονομασία του Γερολιμένα φαίνεται να οφείλεται στην θεώρηση του ως ιερό λιμάνι της αρχαιότητας¹. Συνεπώς, ως πρώτη σκέψη έρχεται η σύνδεση του τόπου με την θάλασσα. Η γεφύρωση του σήμερα με το χθές, της στεριάς με την θάλασσα.

¹ Δικαίου Β. Βαγιακάκου, Αρχαία και μεσαιωνικά τοπωνύμια εκ Μάνης (Συμβολή πρώτη), περιοδικό Ελληνικά, ΕΜΣ, τόμος 15ος, Θεσσαλονίκη 1957.

TO ΘΕΜΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΑΓΙΟ

Ως θέμα της διπλωματικής εργασίας επιλέγεται η δημιουργία ενός εργαστηρίου κατασκευής μικρών ξύλινων σκαφών, ενός 'ταρσανά', ή ενός 'καρνάγιου' -όπως λέγεται στη Μάνη.

Πρόκειται για έναν χώρο, μια δομή, στην οποία σχεδιάζονται και κατασκευάζονται, ξύλινα παραδοσιακά σκάφη.

Με την παρέμβαση αυτή επιχειρείται η ανάδειξη μιας τέχνης η οποία τήνει να εξαφανιστεί. Γίνεται, λοιπόν, η υπόθεση πως μια τέτοια κίνηση θα τονώσει τόσο την ξυλοναυπηγική όσο και τον χαρακτήρα της περιοχής του Γερολιμένα.

Με άλλα λόγια, μια τέτοια παρέμβαση μπορεί από την μία πλευρά να δώσει εργασία στον ντόπιο πληθυσμό, να στρέψει ένα μέρος του 'τουρισμού' προς αυτή την κατεύθυνση.

Η πρόθεση μέσα από το καρνάγιο είναι να τονιστεί η σχέση του τόπου με την θάλασσα, την ναυτοσύνη και την παράδοση. Να γίνει αισθητό πως μια τέχνη- μια τεχνική- μπορεί να λειτουργήσει έξω από τα όρια του μουσείου. Να δώσει ταυτότητα σε έναν τόπο μέσω της κατασκευής και της εκμάθησης της τέχνης του 'χτισίματος'.

Το θέμα της ξηλοναυπηγικής τέχνης και της οργάνωσης των ναυπηγίων είναι τόσο μεγάλο και πολύπλευρο που θα ήταν αδύνατο να αναφερθεί όλο στο πλαίσιο αυτής της εργασίας. Ωστόσο, η μελέτη που έγινε κατά την διάρκεια της διπλωματικής διατρέχει ένα μεγάλο εύρος αυτής της τέχνης. Κύρια πηγή πληροφοριών αποτέλεσε η διδακτορική διατριβή του Κώστα Δαμιανίδη 'Ελληνική Παραδοσιακή Ναυπηγική', καθώς και το ομότιτλο βιβλίο του¹, και το βιβλίο του ίδιου σε συνεργασία με τον Αντώνη Ζήβα με τίτλο: 'Το τρεχαντήρι στην Ελληνική Ναυπηγική Τέχνη'². Τέλος σημαντικό κομμάτι στην πορεία της διπλωματικής ήταν η συνομιλία με τον Νικόλαο Βλαβιανό και την πρόσβαση σε ένα μικρό κομμάτι από το αρχείο του, ο οποίος διατηρεί ναυπηγείο στην Χαλκίδα και συνεχίζει το επάγγελμα του караβομαραγκού.

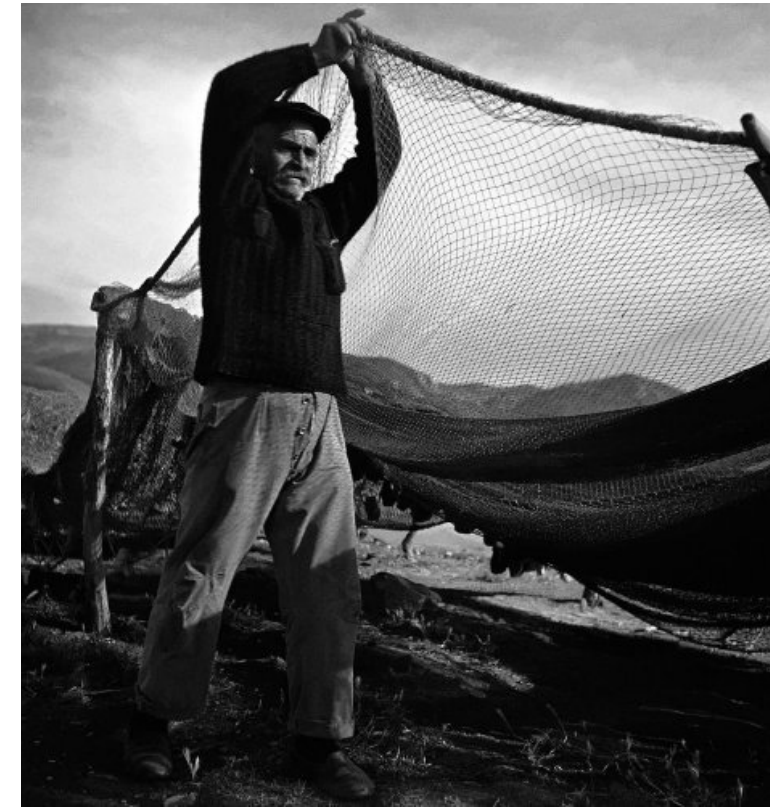
---

¹ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΝΑΥΠΗΓΙΚΗ ΔΑΜΙΑΝΙΔΗΣ Α.

ΚΩΣΤΑΣ, Νοέμβριος 2011.

² ΤΟ ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΑΥΠΗΓΙΚΗ ΤΕΧΝΗ, ΑΘΗΝΑ 1986.

Απλωμα δίχτυών. 1950-1953 Βούλα Θεοχάρη Παπαϊωάννου

Ψαράδες μαζεύουν δίχτυα. Ύδρα, 1950-1955 Βούλα Θεοχάρη Παπαϊωάννου

Ψαράδες μαζεύουν δίχτυα. Μύκονος, 1950-1955 Βούλα Θεοχάρη Παπαϊωάννου

Κάλυμνος, 1950. Φωτ. Δημήτρη Χαρισιάδη. Φωτογραφικά Αρχεία Μουσείου Μπενάκη]

Ξύλινος σκελετός καϊκιού σε καρνάγιο. 1945-1946 Βούλα Θεοχάρη Παπαϊωάννου

Άνδρας κουβαλάει πήλινα σκεύη. Αίγινα, 1950-1955 Βούλα Θεοχάρη Παπαϊωάννου

Ξύλινος σκελετός καϊκιού σε καρνάγιο. Καβάλα, 1945-1946 Βούλα Θεοχάρη Παπαϊωάννου

ΥΔΡΑ 1949

Ως καρνάγιο, λοιπόν, ορίζεται ένα τμήμα του γιαλού το οποίο βρίσκεται σε έναν όρμο, σε ένα προστατευμένο σημείο και καθιστά εφικτή την ανέλκυση και την καθέλκυση μικρών σκαφών. Αρχικά, αποτελούσαν χώρους μόνο για μικρές επισκευές σκαφών αλλά στη συνέχεια άρχισαν να κατασκευάζονται εκεί και μεγαλύτερα σκάφη, όπως γινόταν στους ταρσανάδες.

Μεγάλες τέτοιες ναυπηγικές μονάδες βρίσκονταν στο Γαλαξίδι, στη Σύρο και στον Πόρο. Εξίσου σημαντικοί ήταν και ο ταρσανάς του Γυθείου στην Λακωνία- και της Καλαμάτας- στη Μεσσηνία-. Στους ταρσανάδες-καρνάγια δούλευαν οι καραβομαραγκοί είτε μόνοι τους είτε σε 'σινάφια' (μικρές ομάδες μαστόρων με επικεφαλής τον πρωτομάστορα).

Στην Ελλάδα η κύρια ονομασία των μικρών ιστιοφόρων σκαφών ήταν καίκια, ενώ τα μεγαλύτερα σκάφη ονομάζονταν καράβια. Λέγεται, πως ο πρώτος τύπος καϊκιού που ναυπηγήθηκε κατ' εξ'οχήν στον ελληνικό χώρο ήταν το τρεχαντήρι (τρεχαντήρα). Πέρα από το τρεχαντήρι βέβαια ναυπηγούνταν και άλλα ήδη σκαφών, ορισμένα από τα οποία εικονίζονται πιο κάτω. Με την κατηγοριοποίηση των σκαφών γίνεται εμφανής η ύπαρξη τυπολογίας. Βέβαια, εδώ αξίζει να σημειωθεί πως κανένα σκαρί δεν είναι ίδιο με το άλλο, αποτελεί ξεχωριστό έργο. Στη συνέχεια δίνεται μια σύντομη περιγραφή της διαδικασίας 'χτισίματος' του σκαριού

Αρχικά χαράζονται τα βασικά στοιχεία του καϊκιού. Το κύριο διαμήκες στοιχείο του σκελετού αποτελείται από την καρένα(καρίνα) και τα δύο ποδόσταμα. Πάνω σε αυτό στερεώνονται οι πόστες ή αλλιώς τα στραβόξυλα (νομείς) που διαμορφώνουν τη γάστρα (κύτος). Οι πόστες σταθεροποιούνται στη θέση τους με την τοποθέτηση ορισμένων συνδετικών στοιχείων, εσωτερικά και εξωτερικά. Στη συνέχεια τοποθετούνται τα καμάρια, τα δοκάρια δηλαδή που φέρουν την κουβέρτα και ενώνουν στο πάνω μέρος τους τις δύο πλευρές του σκάφους, μαζί με τα αντίστοιχα συνδετικά στοιχεία. Η καρένα, τα ποδόσταμα, οι πόστες και τα καμάρια συνδέονται με ένα πλήθος βοηθητικών κατασκευαστικών στοιχείων. (συνεργασία και ακαμψία). Έπειτα από τη διαδικασία διαμόρφωσης του σκελετού, ακολουθεί το πέτσωμα. Η επικάλυψη του σκελετού με σανίδια, διαμορφώνοντας έτσι τη γάστρα (κύτος) και τη κουβέρτα (κατάστρωμα) του καϊκιού.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ

1/ΚΑΡΕΝΑ

Άνaloγα με το μήκος του καϊκιου που θα ζητηθεί από τον πελάτη, με βάση τα χνάρια των μελλοντικών ποδόσταμων, υπολογίζεται το μήκος της καρένας. Στα μικρότερα σκάφη η καρένα αποτελείται από ένα μεγάλο ξύλινο δοκάρι ή σε μεγαλύτερα σκάφη από περισσότερα που συνδέονται με ματισιές. Αποτελεί το ευθύγραμμο τμήμα του διαμήκους στοιχείου του σκελετού που διαμορφώνεται από αυτή και τα ποδόσταμα . Στο πάνω μέρος της διαμορφώνονται οι άσοι (λούκια) δεξιά και αριστερά, μέσα στους οποίους μπαίνουν τα ντουρέλια, τα δύο κατώτερα μαδέρια του πετώματος . (Το αντίστοιχο εργαλείο είναι το μυτερό). Στην κάτω επιφάνεια της καρφώνουν την κόντρα καρένα (δοκαράκι από σκληρό ξύλο, συνήθως δρυς για την αποφυγή των αλλοιώσεων όταν το καϊκι σύρεται έξω από τη θάλασσα).

Συχνά στερεώνουν την καρένα σε μια βάση σα σχάρα φτιαγμένη από τα βάζα (δύο μακριά και χοντρά ξύλα, κορμούς), για να τη σύρουν στη θάλασσα.

2/ΠΟΔΟΣΤΑΜΟ

Στα δύο άκρα της καρένας τοποθετούνται τα δύο ποδοστάματα, το πλωριό και το πρυμνιό, τα οποία έχουν το ίδιο πάχος με τη καρένα και στα μικρότερα σκάφη ιδίως το πλωριό ποδόσταμο φτιάχνεται από ένα ξύλο (μονοκόμματο). Στις δύο πλαινές τους επιφάνειες χαράζουν από έναν άσο στον οποίο θα σταματήσουν οι άκρες των μαδεριών του πετώματος.

3/ΧΝΑΡΙΑ

Και για τα δύο ποδοστάματα, κυρίως για το πλωριό που είναι καμπύλο υπάρχουν χνάρια που αλλάζουν ανάλογα με το μέγεθος του σκάφους. Το χνάρι αποτελείται από ένα λεπτό ξύλο, συνήθως κόντρα πλακέ που έχει τη μορφή του κομματιού που πρόκειται να κατασκευαστεί. Με τον τρόπο αυτό χαράζεται το αποτύπωμα του χναριού πάνω στο ξύλο πάνω στο οποίο θα γίνει το κομμάτι, το οποίο στη συνέχεια πρόκειται να κοπεί.

4/ΠΛΩΡΙΟ ΠΟΔΟΣΤΑΜΟ

Το πλωριό ποδόσταμο (στείρα) αποτελείται από περισσότερα κομμάτια που συνδέονται μεταξύ τους με ματισιές. Το πάνω μέρος, το κοράκι, αποτελείται από ένα ξεχωριστό ξύλο. Η σύνδεση του ποδόσταμου με την καρένα γίνεται και αυτή με ματισιά, ενώ σταθεροποιείται και με ένα επιπλέον κομμάτι το ακράτσι, ένα καμπύλο ενισχυτικό ξύλο.

5/ΠΡΥΜΝΙΟ ΠΟΔΟΣΤΑΜΟ

Το πρυμνιό ποδόσταμο (ποδόστημα) διεισδύει κατά ένα μέρος του στη καρένα , ενώ εσωτερικά τοποθετείται το μπρατσόλι ή σκορπιός, ένα ενισχυτικό κομμάτι

σε μορφή ανάποδου 'Γ', όπου το ένα μέρος του βιδώνεται με τζαβέτα πάνω στο ποδόσταμο και το άλλο αντίστοιχα στη καρένα.

Στην πίσω του επιφάνεια κολλείται ο αρκάς , ένα πρόσθετο ξύλο πάνω στο οποίο θα πιάσουν τα βελόνια (μεντεσέδες) του τιμονιού.

6/ΤΑ ΣΤΡΑΒΟΞΥΛΑ

Το στραβόξυλο ή πόστα αποτελείται από τρία κομμάτια, την στρώση στο κάτω του μέρος και τους σκαρμους στα δύο πάνω άκρα. Μεταξύ τους συνδέονται με αλληλοκάλυψη και στερέωση με καρφιά ή καραβόβιδες ή ακόμα και πριτσίνια. Με την τοποθέτηση των ποδόσταμων σηματοδούν πάνω στη καρένα τις θέσεις των στραβόξυλων. Ενώ στις ορισμένες θέσεις διαμορφώνονται οι αντίστοιχες εγκοπές, με βάθος 1-2 εκατοστά.

*Το μέγιστο πλάτος : Στο μέσο του σκάφους τοποθετούν τις δύο ίσες μεταξύ τους πόστες. Έπειτα το πλάτος μειώνεται προοδευτικά όσο απομακρύνεται κανείς από το μέσο του σκάφους. Οι μεσαίες πόστες τοποθετούνται πρώτα και ο αριθμός τους ποικίλει ανάλογα με το μάστορα, τον τεχνίτη.

7/ΠΕΤΣΩΜΑ

Μετά την ολοκλήρωση του σκελετού γίνεται η εξωτερική επίστρωση του σκαριού με σανίδια. Πρώτα τοποθετείται η κουβέρτα(κατάστρωμα) μετά η κουπαστή και τέλος το πλευρικό πέτσωμα.

8/ΚΑΛΑΦΑΤΙΣΜΑ-ΒΑΨΙΜΟ

Μετά την τοποθέτηση του πετώματος ακολουθεί το πέρασμα του, εξωτερικά, με ένα μείγμα που περιέχει σε αρκετή ποσότητα μίνιο, με το οποίο έχουν βαφτεί και όλα τα στοιχεία του σκελετού, όπως και όλες οι εσωτερικές επιφάνειες του πετώματος. Το μίνιο αποτελεί πολύ καλό προστατευτικό για το ξύλο. Το καλαφάτισμα αποτελεί μια διαδικασία κατά την οποία φράζονται οι αρμοί που σχηματίζονται κατά την τοποθέτηση των σανιδιών. Μετά το καλαφάτισμα χαράζουν πάνω στο πέτσωμα τη γραμμή της ισάλου, με τον προσδιορισμό δύο σημείων, ένα στην πλώρη και ένα στην πρύμη, και τη χρήση κάποιου νήματος για το σημάδεμα των υπόλοιπων πάνω στις πλευρές του σκάφους.Ο προσδιορισμός των δύο αρχικών σημείων οφείλεται μάλλον στην πείρα του μαστορα. Στη συνέχεια βάφουν τα έξαλα με μπογιές, αφήνοντας άβαφα τα ύφαλα, που επικαλύπτουν σήμερα με μορβία (ειδική φαρμακομπογιά που δεν επιτρέπει την επικάλυψή τους , μέσα στο νερό με χόρτα ή κογχύλια) και παλιότερα με κατράμι .

ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΣΚΑΦΩΝ

ΧΩΡΙΣΜΕΝΑ ΑΝΑ ΤΥΠΟ ΓΑΣΤΡΑΣ

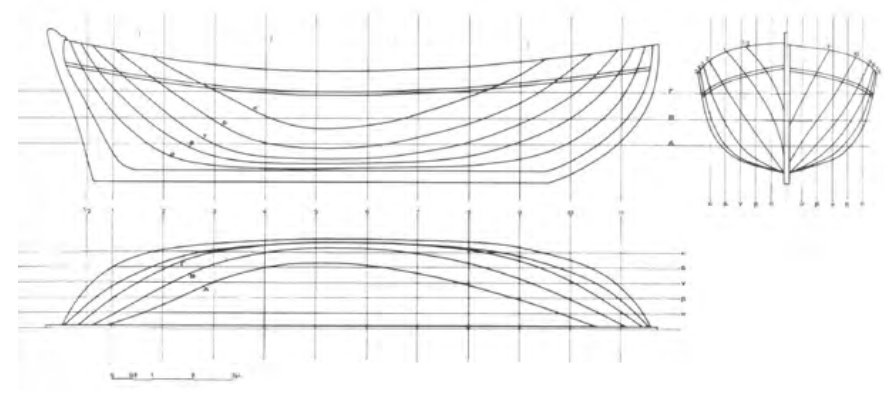
ΟΞΥΠΡΥΜΝΑ ΣΚΑΦΗ:

-ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΙ

Εκ. 21. Μονόρινο Ύδρα το 1949. Στοιχειώδης σχεδίαση

ΥΔΡΑ 1949

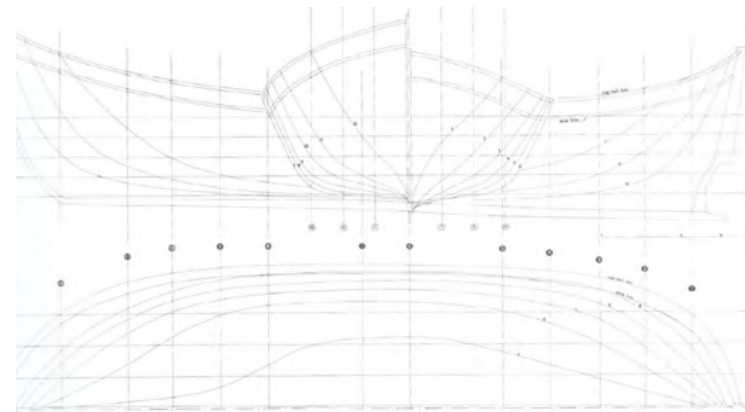

Τρεχαντήρι, Φωτογραφία του Λάκη Αναστασόπουλου, πηγή: διαδίκτυο.

-ΓΑΤΖΑΟ

ΚΕΡΚΥΡΑ 1947

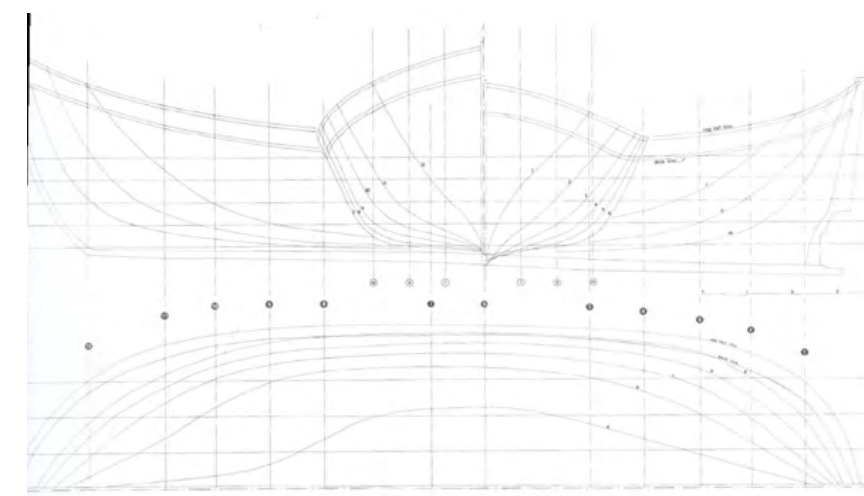

Τρεχαντήρι, Φωτογραφία του Παντελή Κοράκη, πηγή: διαδίκτυο

-ΜΠΟΤΗΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ 1947

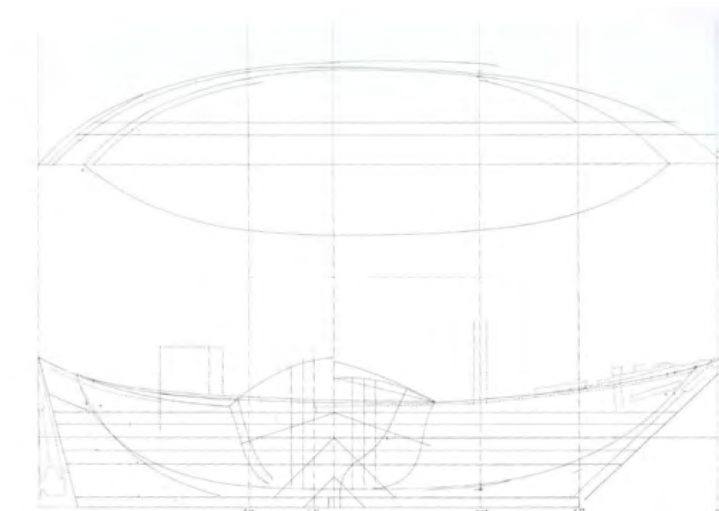

-ΓΑΪΤΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΑΪΤΑ/ ΥΔΡΑΪΚΗ ΚΑΙ ΒΑΡΚΑΛΑΔΕΣ

-ΤΣΕΡΝΙΚΙ

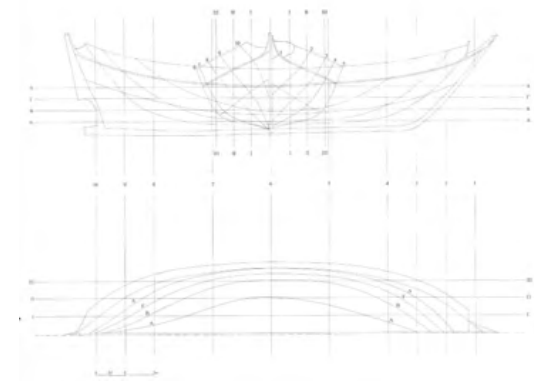
ΑΝΤΙΠΑΡΟΣ 1919

-ΠΕΡΑΜΑ

ΣΚΙΑΘΟΣ 1945

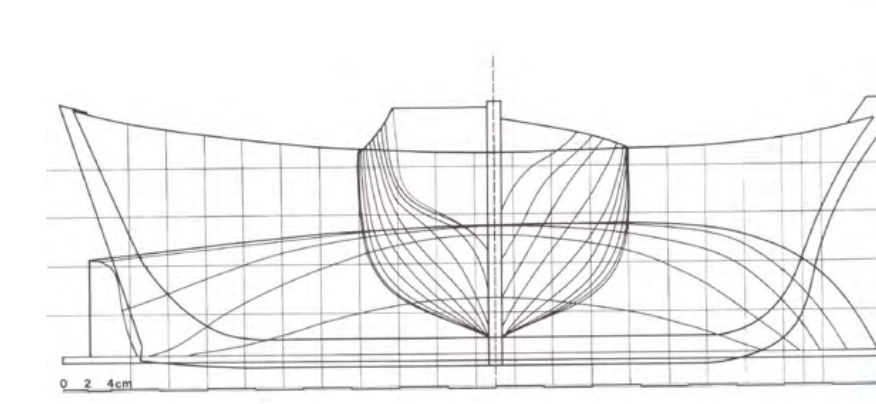

ΣΚΑΦΗ ΜΕ ΑΒΑΚΑ ΣΤΗΝ ΠΡΥΜΝΗ:

-ΒΑΡΚΑΛΑΣ

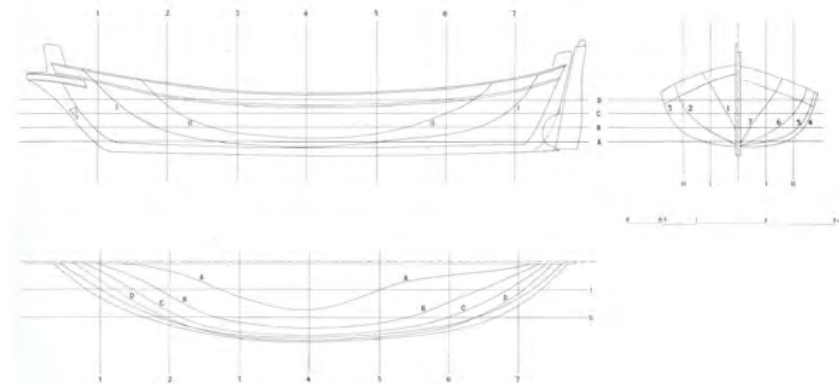
ΦΗΡΑ

-ΤΡΑΤΑ

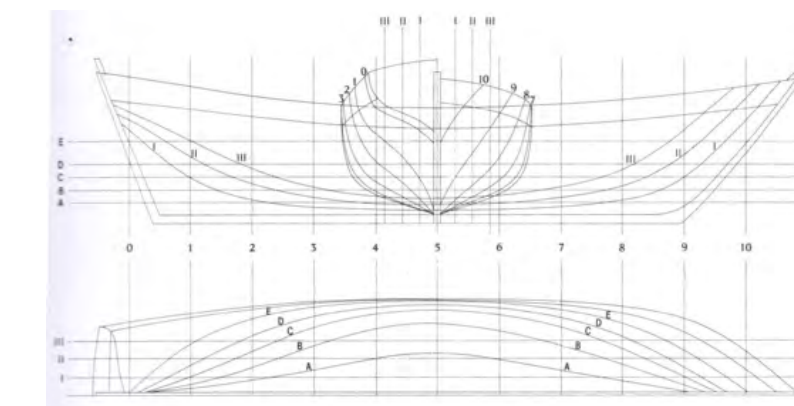
ΣΚΙΑΘΟΣ 1945

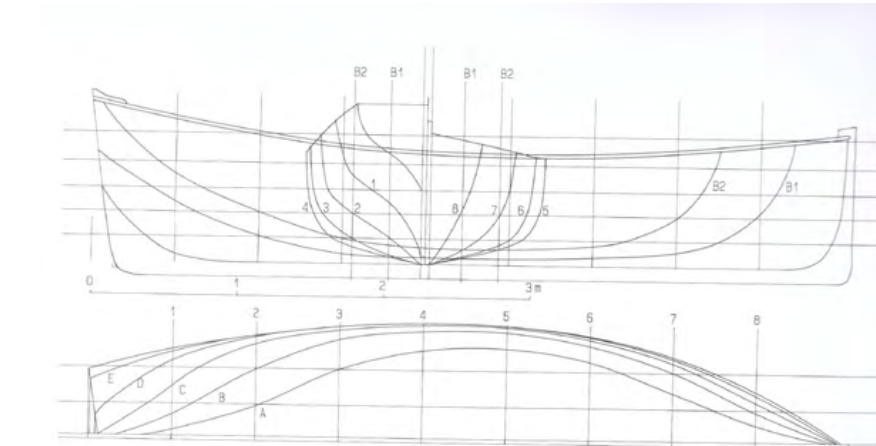
-ΒΟΜΒΑΡΔΑ Ή ΜΠΟΜΠΑΡΔΑ

ΧΙΟΣ

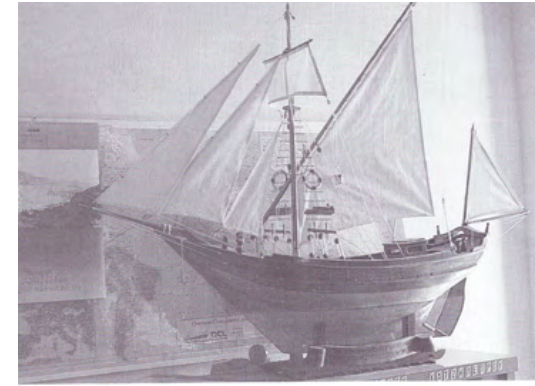
ΥΔΡΑ 1959

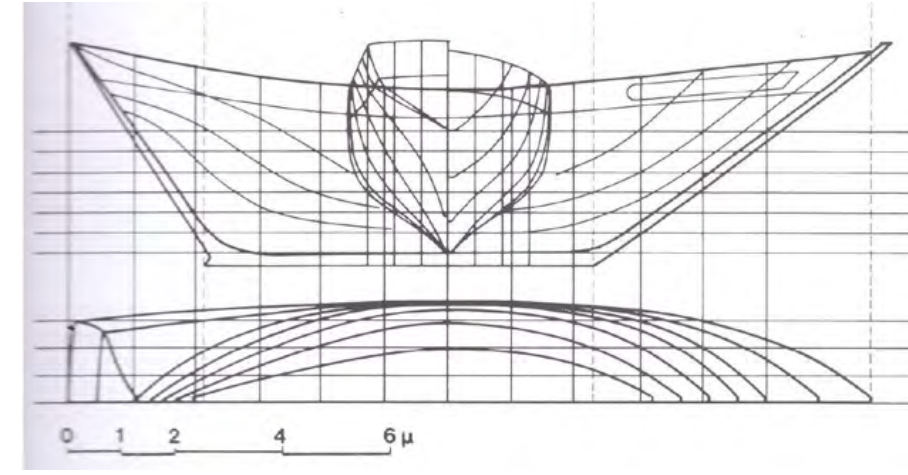
ΥΔΡΑΪΚΟΣ ΒΑΡΚΑΛΑΣ

-ΣΥΜΙΑΚΗ ΣΚΑΦΗ

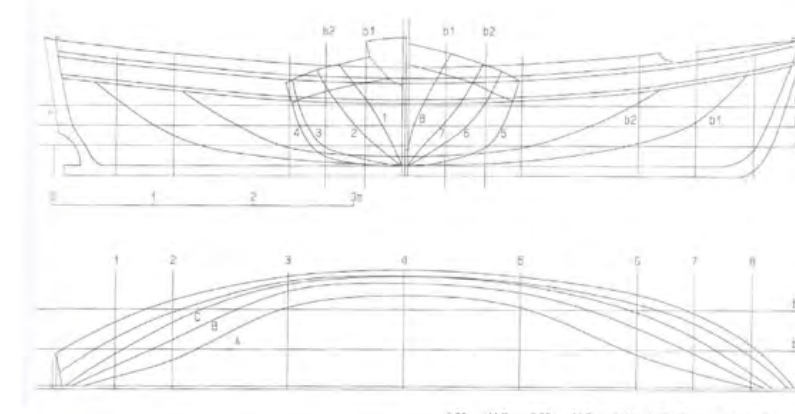
ΜΟΝΤΕΛΟ ΣΚΑΦΗΣ ΣΥΜΗ 1987

-ΧΑΝΙΩΤΙΚΗ ΓΑΪΤΑ

ΧΑΝΙΑ 1951

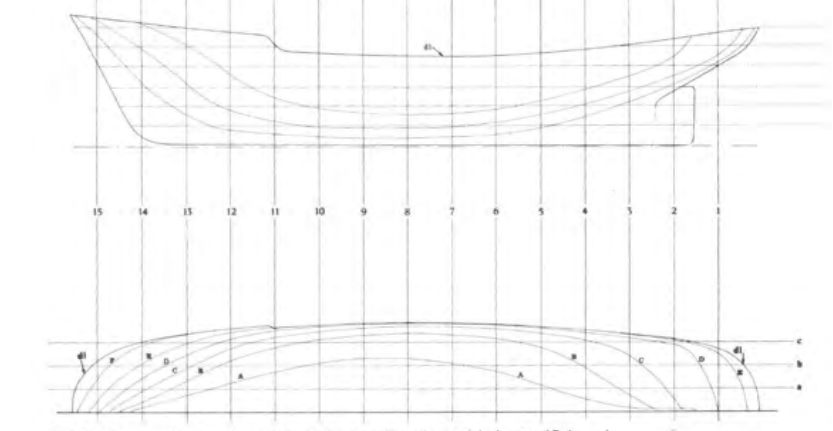

ΣΚΑΦΗ ΜΕ ΕΝΤΟΝΗ ΚΥΡΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΡΥΜΝΗΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΙΝΕΙ ΣΤΟ ΠΟΔΟΣΤΑΜΟ:

-ΛΙΜΠΕΡΤΙ

ΧΑΛΚΙΔΑ 1988

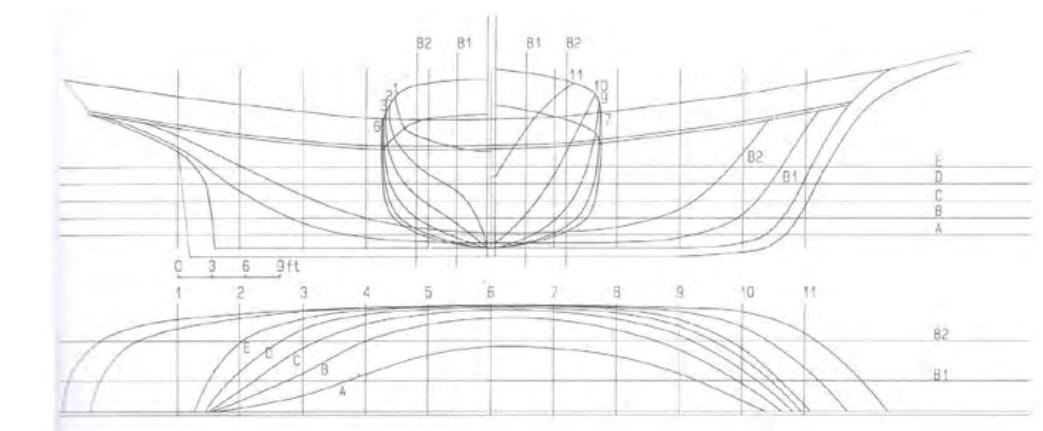
Εικ. 76. Ναυπηγικές γραμμές ελλειψοειδή λιμπερτι (Αναστάσιος Δαφ. 1988, σ. 171)

ΣΚΑΦΗ ΜΕ ΕΝΤΟΝΗ ΕΛΛΕΙΨΟΕΙΔΗ ΠΡΥΜΝΗ:

-ΚΑΡΑΒΟΣΚΑΡΟ

ΧΙΟΣ 1912-1927

ΙΣΤΙΟΦΟΡΙΑ

-ΠΑΝΑ-ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ ΠΑΝΙΑ

ΧΑΝΙΑ 1863-1875

-ΨΑΘΑ(ΤΟΥΡΚΕΤΟ-ΜΑΪΣΤΡΑ)

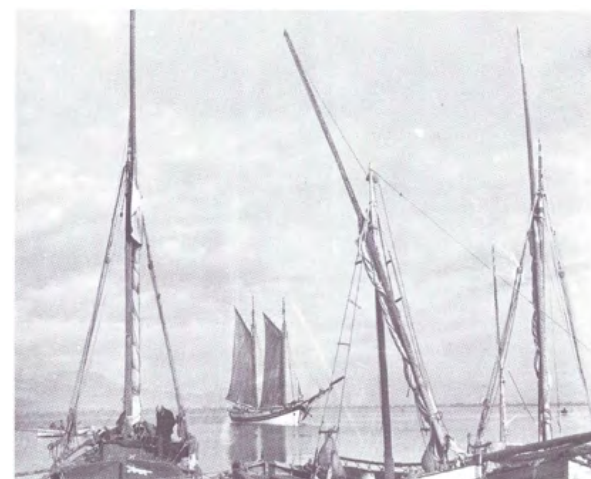
ΑΙΓΙΝΑ

-ΜΠΡΑΤΣΕΡΑ

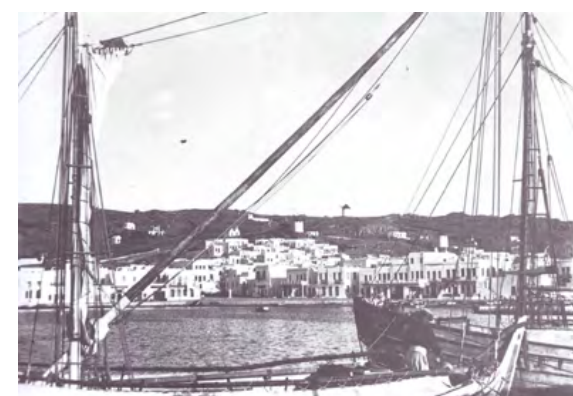
ΧΙΟΣ 1912-1928

-ΛΑΤΙΝΙ

ΝΑΥΠΛΙΟ 1930

-ΣΑΚΟΛΕΒΑ (ΣΑΚΚΟΛΑΙΦΗ)

ΜΥΚΟΝΟΣ 1930

ΕΡΓΑΛΕΙΑ

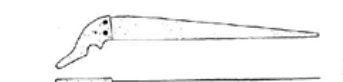
ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΣΧΙΣΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΠΗΣ ΞΥΛΟΥ

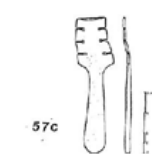
Καρμανιόλα

Κουρασάρι (Πισκί)

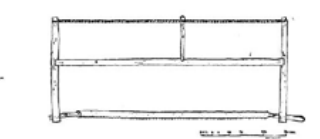
Ξεγυριστάρι

57a

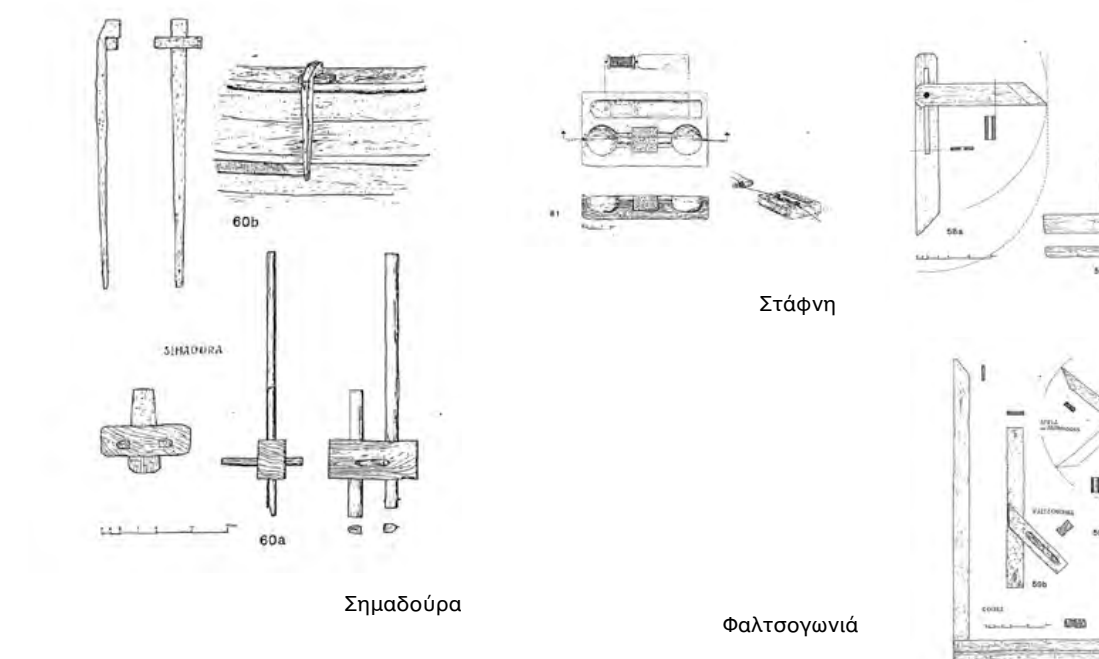
57c

67b

Σμυνί (Σβανάς)

ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΜΕΤΡΗΜΑΤΟΣ/ ΣΗΜΑΔΕΜΑΤΟΣ/ ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗΣ

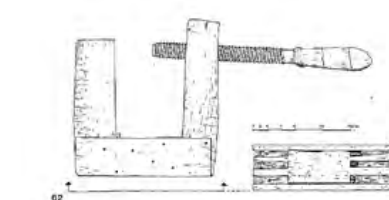

Στάφνη

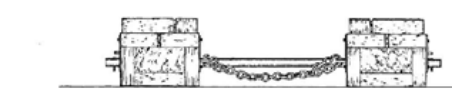
Σημαδούρα

Φαλτσογωνιά

ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΚΡΑΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΦΙΞΙΜΑΤΟΣ

Βαζιά από το ναυπηγείο του Κοράκη

63

Ξυλόβιδα (Ξύλινος σφυγκτήρας)

ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΤΡΥΠΙΜΑΤΟΣ

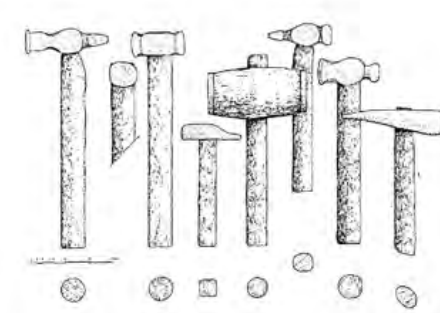

Ανοιγάρι Αρίδα

Κοπίδι/ Στενό κοπίδι

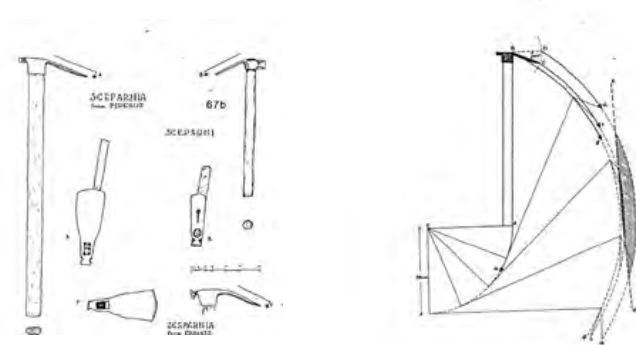
Πεσοτρύπανο μικρό/
Πεσοτρύπανο/
Προκοτρύπανο

ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΣΦΥΡΟΚΟΠΗΜΑΤΟΣ

Μάτσα/ζουπάς βαρύς/βαριά με επίπεδες πλευρές/ σφυράκι/ ματσόλα από το ναυπηγείο του Χάλαρη/ ελαφρύς ζουπάς για καρφιά και καβίλιες/ βαριά με κοίλες πλευρές

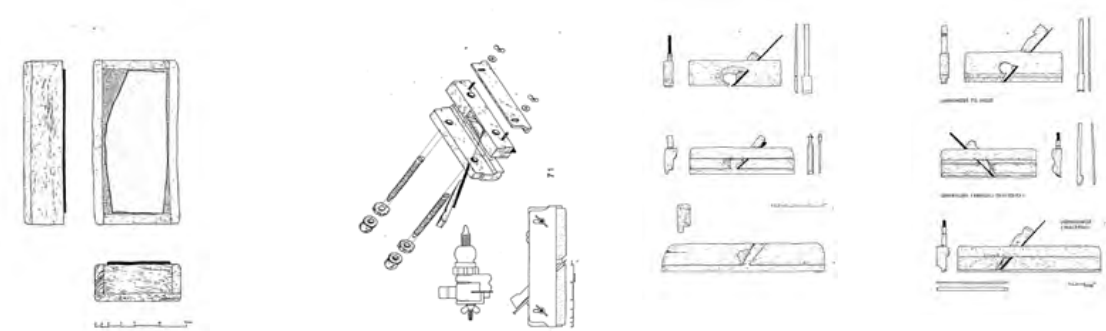
ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΛΑΞΕΥΣΗΣ

Σκερπάνια

σχηματική αναπαράσταση της χρήσης του σκερπανιού

ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΛΕΙΑΝΣΗΣ

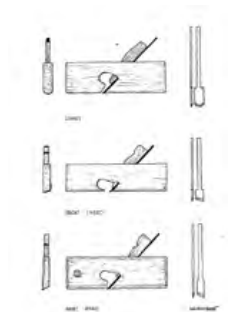

Ακόνι

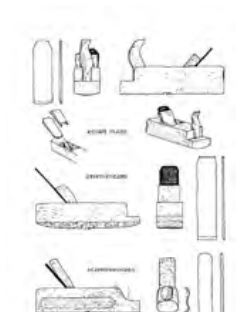
Βιομηχανοποιημένο Πάνιστρο

Γκινόσας/Μικρό Πάνιστρο/ Πάνιστρο ή

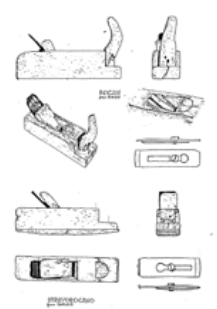
Κορδονιέρα της μέσης /Αμυγδαλάκι/ Εργαλείο Τραβηχτό

Λούκι/Νύχι/Νύχι ψιλό

Ροκάνι φαρδύ/
Στραβορόκανο/
Σκαφιδορόκανο

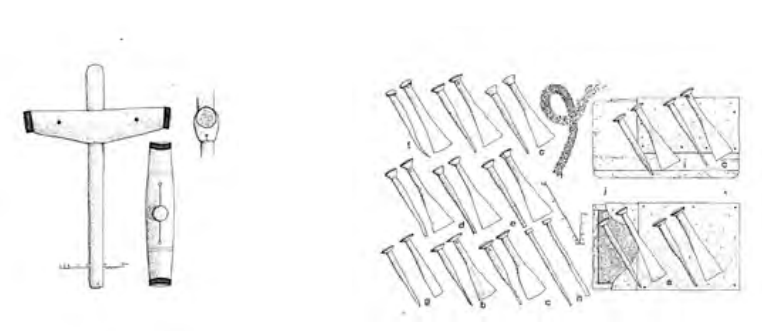

Ροκάνι/
Στραβορόκανο

Τσιμπούκι/Νύχι χοντρό ή μυτερό/
Τσιμποκάκι δεξί

ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΚΑΛΑΦΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

Ματσόλα καλφατίματος

Ματσόλα/Καλαφατικά/Κασελάκι Καλαφατικών

Νοέμβριος του 1944, καρνάγιο Ιερισσού. Μία από τις παλιότερες ως τώρα φωτογραφίες των ναυπηγίων της Ιερισσού. Από τον NZW.G. McClymont Εθν. Β

Νοέμβριος του 1944, καρνάγιο Ιερισσού. Μία από τις παλιότερες ως τώρα φωτογραφίες των ναυπηγίων της Ιερισσού. Από τον NZW.G. McClymont Εθν. Β

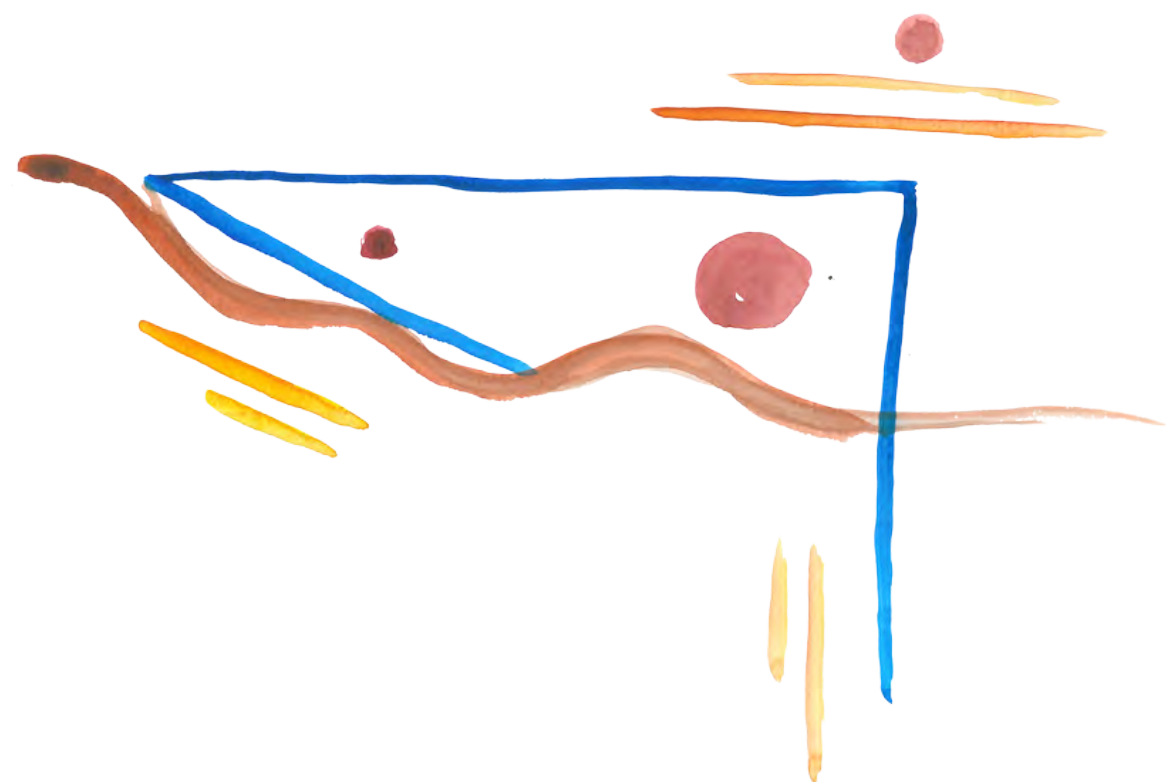
Η ΙΔΕΑ
&
Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ

Μέσα από την διαδρομή στη Μάνη, την παρατήρηση του τοπίου και της πέτρινης αρχιτεκτονικής της προκύπτει πως τα κύρια χαρακτηριστικά αυτού του τόπου είναι οι γραμμές που περιγράφουν την γη και οι όγκοι που ορθώνονται στο τοπίο. Οι πύργοι συμπυκνώνουν το τοπίο με την κατακόρυφη εκτόνωση τους, ενώ οι ξερολιθιές οργανώνουν, ταξινομούν και περιγράφουν τον βράχο. Έχουμε δηλαδή να κάνουμε με καθαρές, δωρικές μορφές και περιγραφικές χαράξεις. Βάσει, λοιπόν, αυτής της σκέψης που δημιουργείται κατά την εκπόνηση της ερευνητικής εργασίας και με θέα προς τον βράχο, ξεκινά η συνθετική διαδικασία.

Οι πρώτες χαράξεις στο οικόπεδο, αποτελούν μια απόπειρα να δοθεί υπόσταση στους προβληματισμούς που προέκυψαν από την ανάλυση.

- Η θέα, το καθάρισμα, η αναφορά στο Κάβο-Γκρόσσο. Ο ορισμός του τοπίου μου.

- Η σχέση με τη θάλασσα, η γεφύρωση και η προοπτική της πέτρινης ακτής.

-Ο σεβασμός στα ιδιαίτερα γνωρίσματα του τόπου, η ένταξη στο τοπίο.

-Η σχέση με το ήδη υπάρχον, με τον οικισμό του Γερολιμένα.

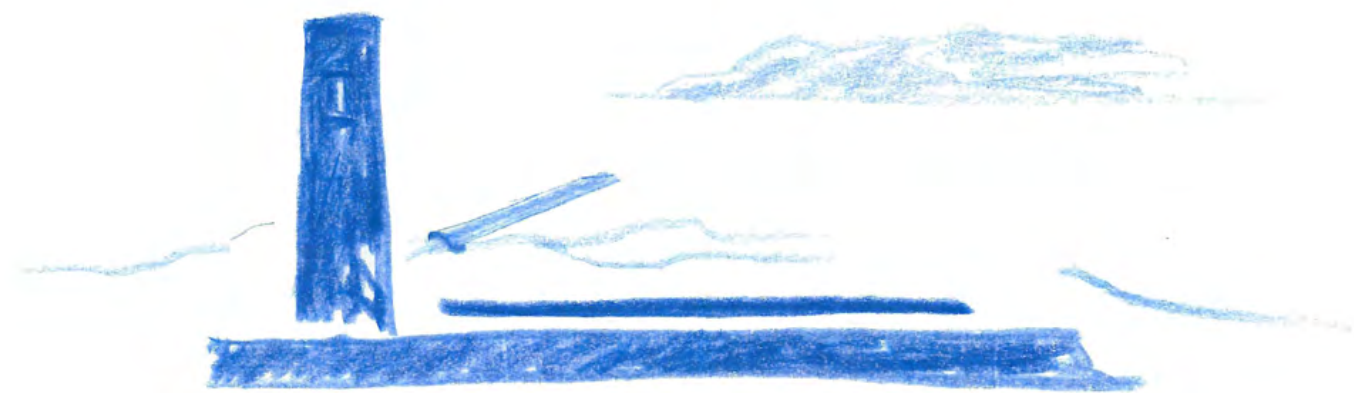
-Η τοπική κοινωνία, η παράδοση του τόπου. Η κλειστή δομή της κοινωνίας.

Η πρώτη χάραξη, σχεδόν παράλληλη του δρόμου, συγκρατεί το χώμα και δημιουργεί μια πλατεία, ένα πλάτωμα, στραμμένο προς το Κάβο-Γκρόσσο. Η δεύτερη χάραξη, κάθετη προς την πρώτη, προσπερνά την πέτρινη ακτή και ισοδύει στην θάλασσα. Η τρίτη χάραξη, από την άλλη πλευρά, με μια κλίση οδηγεί τον δρόμο στην αυλή- στην πλατεία και συνδέει το θέμα με τον οικισμό. Η τεθλασμένη γραμμή που προκύπτει περικλείει και ορίζει την πλατεία, τον χώρο ζωής του καρναγίου. Η πλατεία σταματά εκεί που αρχίζουν τα βράχια. Στην ορθή γωνία που δημιουργείται τοποθετείται από την πρώτη στιγμή ένας πύργος, η αναφορά στην μανιάτικη αρχιτεκτονική.

Ένα σημαντικό στοιχείο για την εξέλιξη του θέματος, αποτελεί η γειτονική, σχεδόν εφάπτομενική σχέση του με το νεκροταφείο του χωριού. Η τοποθέτηση, του καρναγίου γίνεται σχεδόν στο κέντρο του οικοπέδου, αφήνοντας ένα κομμάτι γης, μια ανάσα πριν το τέλος, πριν το νεκροταφείο. Η κίνηση αυτή, ο ορισμός του κενού χώρου, δεν αποκόπτει την παρέμβαση από το νεκροταφείο, αλλά ούτε το συνδέει με αυτό, ώντας συνέχεια του προς την πόλη. Η πρώτη σκέψη, για την δημιουργία του κενού αποτέλεσε το βλέμμα του περιπατητή, το οποίο ενώ προχωρά στον δρόμο προς το νεκροταφείο, συναντά το χτισμένο, το καρνάγιο, που διακόπτει το βλέμμα και στη συνέχεια -όπως μια μουσική παύση περιμένει την επόμενη νότα-, αναζητείται άλλο ένα διάστημα όπου το βλέμμα συναντά τον ορίζοντα πριν το τέλος της διαδρομής. Παράλληλα, πίσω από το οικόπεδο εκτείνεται μια μεγάλη έκταση με χωράφια με στάχια, όπου οι ξερολιθιές που τα ορίζουν αποτελούν την μοναδική ανθρώπινη παρέμβαση. Περιπατώντας, λοιπόν τον δρόμο προς το νεκροταφείο, επιθυμείται το θέμα να μην είναι ορατό από τον δρόμο αλλά να μοιάζει με μια ξερολιθια από την οποία θα προβάλλει μόνο ο πύργος, ως συνέχεια της έκτασης που βρίσκεται από πίσω του. Ο τοίχος, λοιπόν, κρύβει για λίγο τον ορίζοντα.

Ενώ η αρχική ιδέα φαίνεται να έχει οριστεί, η σκέψη επανέρχεται στο κενό, στο πλάτωμα μεταξύ του καρναγίου και του νεκροταφείου. Εκεί αποφασίζεται να χτιστεί ένα εκκλησάκι. Με την κίνηση αυτή δίνεται ένας χώρος στον ντόπιο και στον περαστικό. Ένα σημείο στάσης λίγο πριν το τέλος της διαδρομής. Το υψηλό και το θρησκευτικό αίσθημα, είναι βασικό στοιχείο της μανιάτικης κουλτούρας. Κάθε οικογένεια άλλωστε έχει και την δικιά της εκκλησία. Η γη ανήκει στο καρνάγιο, αλλά φαίνεται να ανήκει και στο νεκροταφείο. Το εκκλησάκι επισφραγίζει την αμφιβολία.

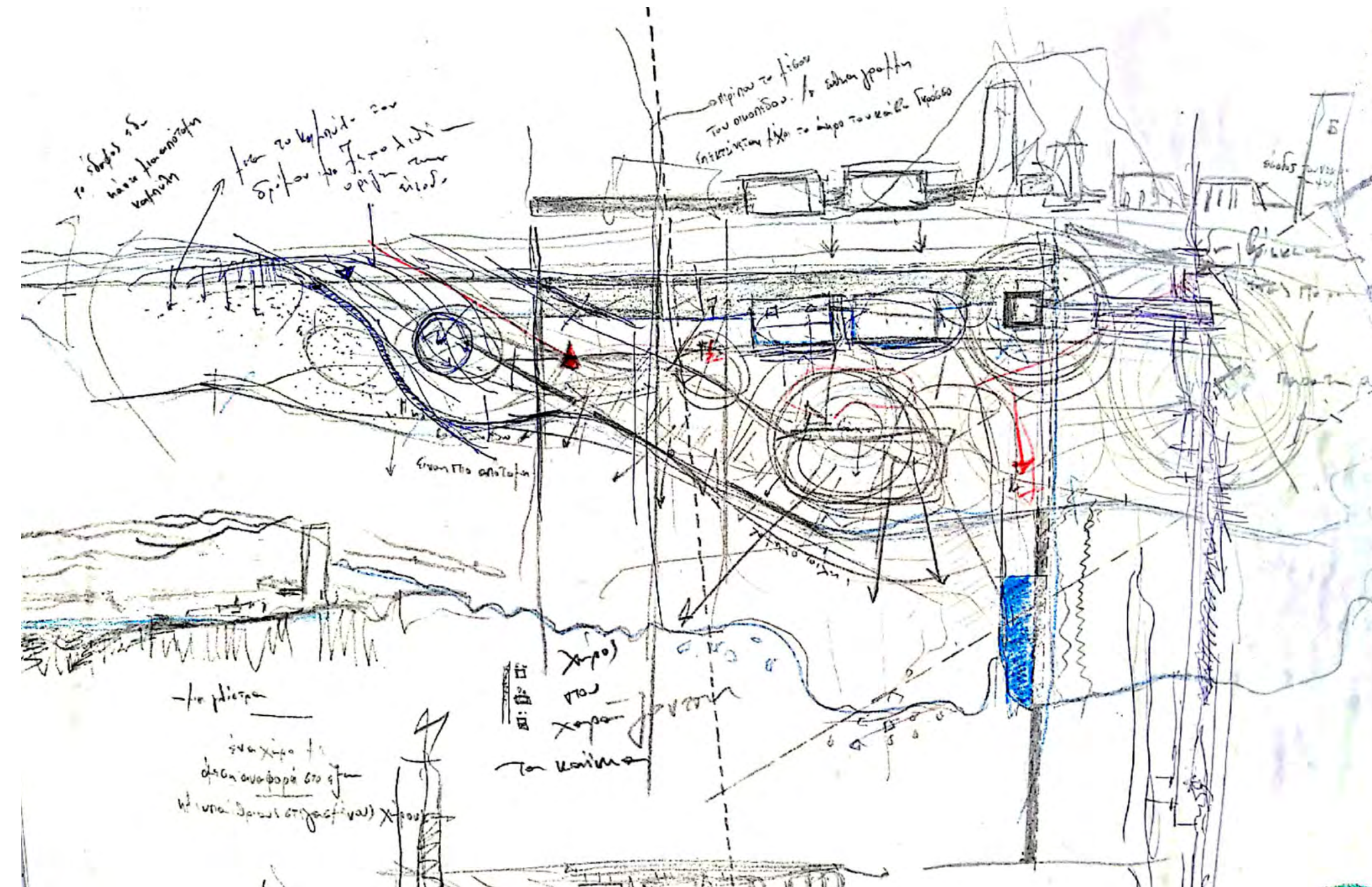
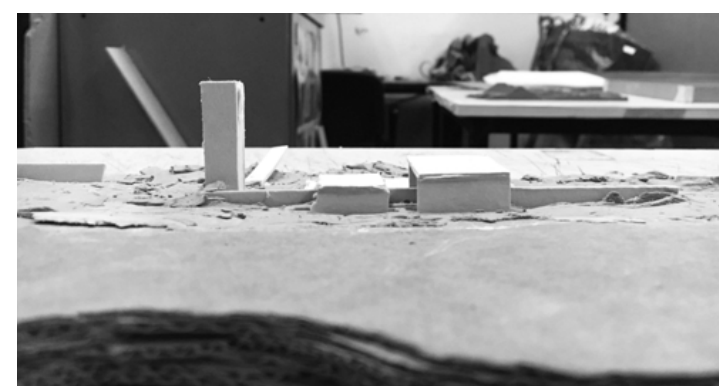
Στη συνέχεια, παρατίθενται σκίτσα και φωτογραφίες από τις μακέτες όπου φαίνεται η πορεία της σύνθεσης.

Το κτιριολογικό πρόγραμμά, καθ' όλη τη διάρκεια της σύνθεσης μεταβάλλεται διαρκώς. Ωστόσο, υπάρχει μια γραμμή που παραμένει σταθερή. Αρχικά το καρνάγιο αποτελείται, από έναν χώρο εργαστηρίων, ένα ξυλουργείο, ένα ιστοραφείο, από τη σάλα και τους χώρους σχεδιασμού. Τα εργαστήρια αυτά, αποτελούν το βασικότερο μέρος του θέματος, και πρέπει να έχουν άμεση σχέση με την πλατεία, και να είναι ανοιχτά προς αυτή. Εκεί θα γίνονται οι περισσότερες εργασίες. Εκτός από το μέρος της κατασκευής, είναι θεμιτό να υπάρχει και ένα μέρος που να φιλοξενεί την εκπαίδευση, τη σεμιναριακή διδασκαλία. Παράλληλα, με την κατασκευή των καϊκιών, στον χώρο του καρνάγιου θα λειτουργεί και ένας ιστοπλοϊκός όμιλος, ο οποίος από την μια πλευρά θα 'τροφοδοτεί' την σεμιναριακή χρήση και θα υπάρχει η δυνατότητα να φιλοξενεί αγώνες παραδοσιακών σκαφών. Επιπλέον, το θέμα θα διαθέτει και ένα εστιατόριο, και ένα καφενείο για τους μάστορες. Ο πύργος θα λειτουργεί, ως παρατηρητήριο του καιρού. Τέλος, όπως προαναφέρθηκε, λίγο πιο έξω από το καρνάγιο, βρίσκεται το εκκλησάκι.

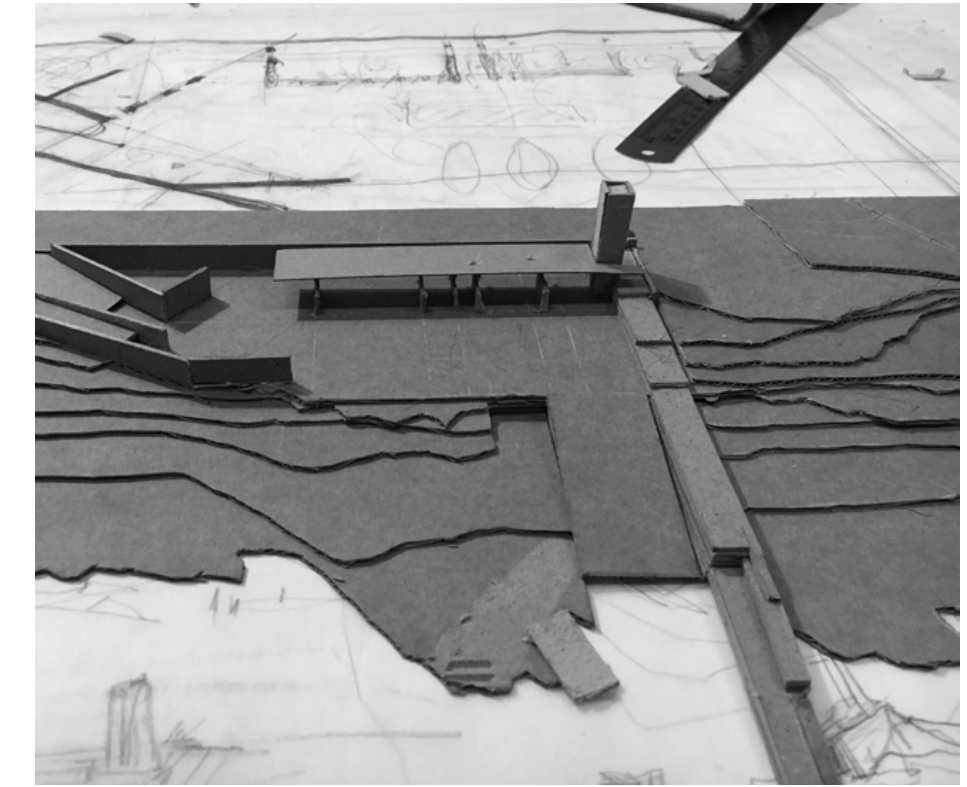
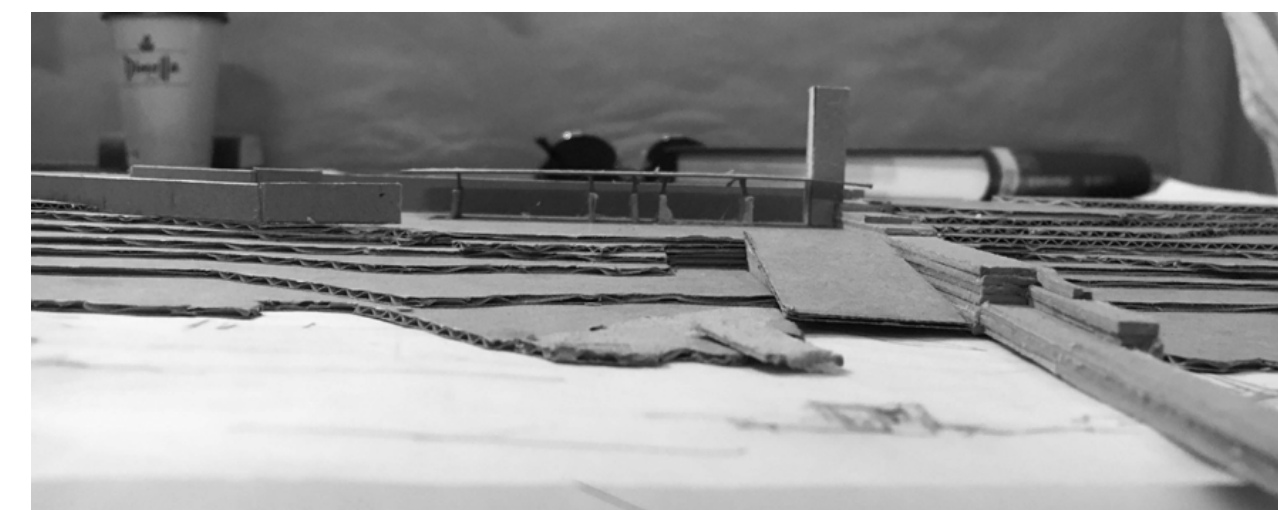
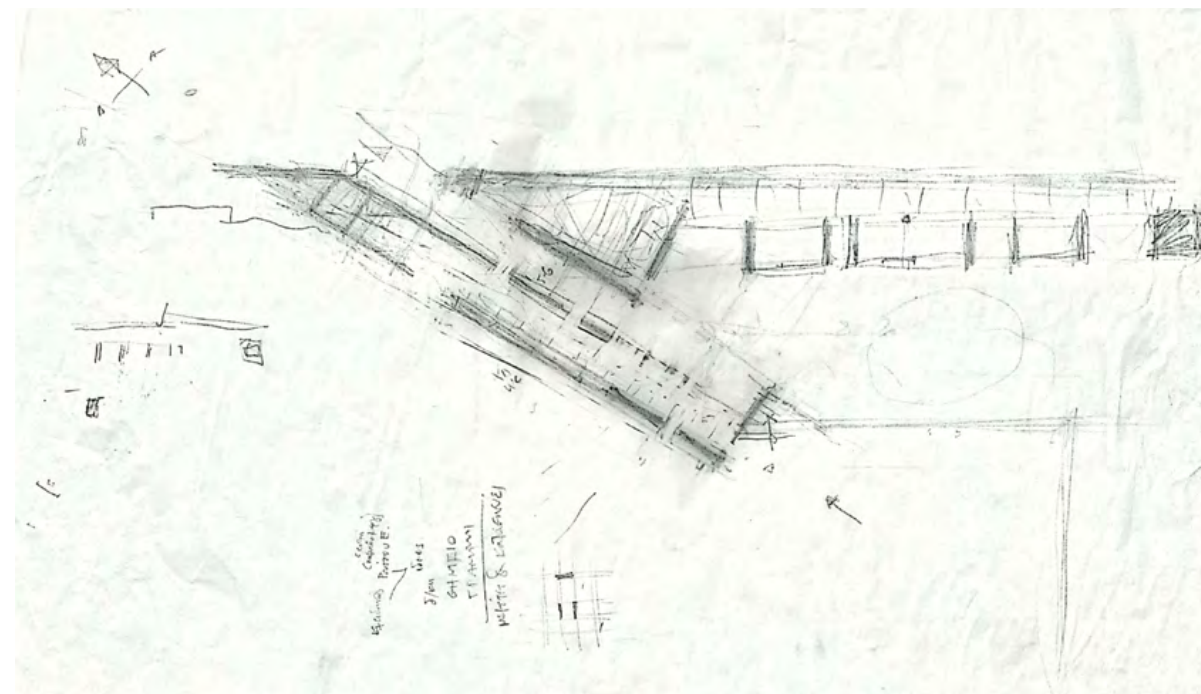
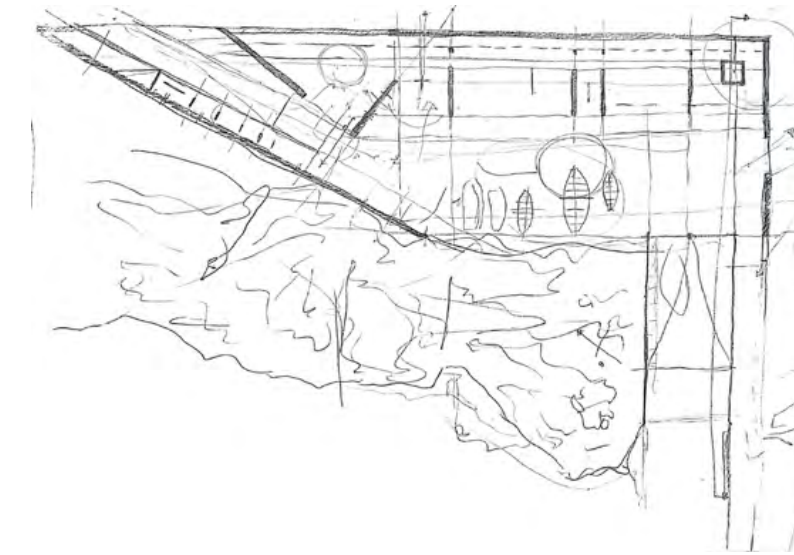
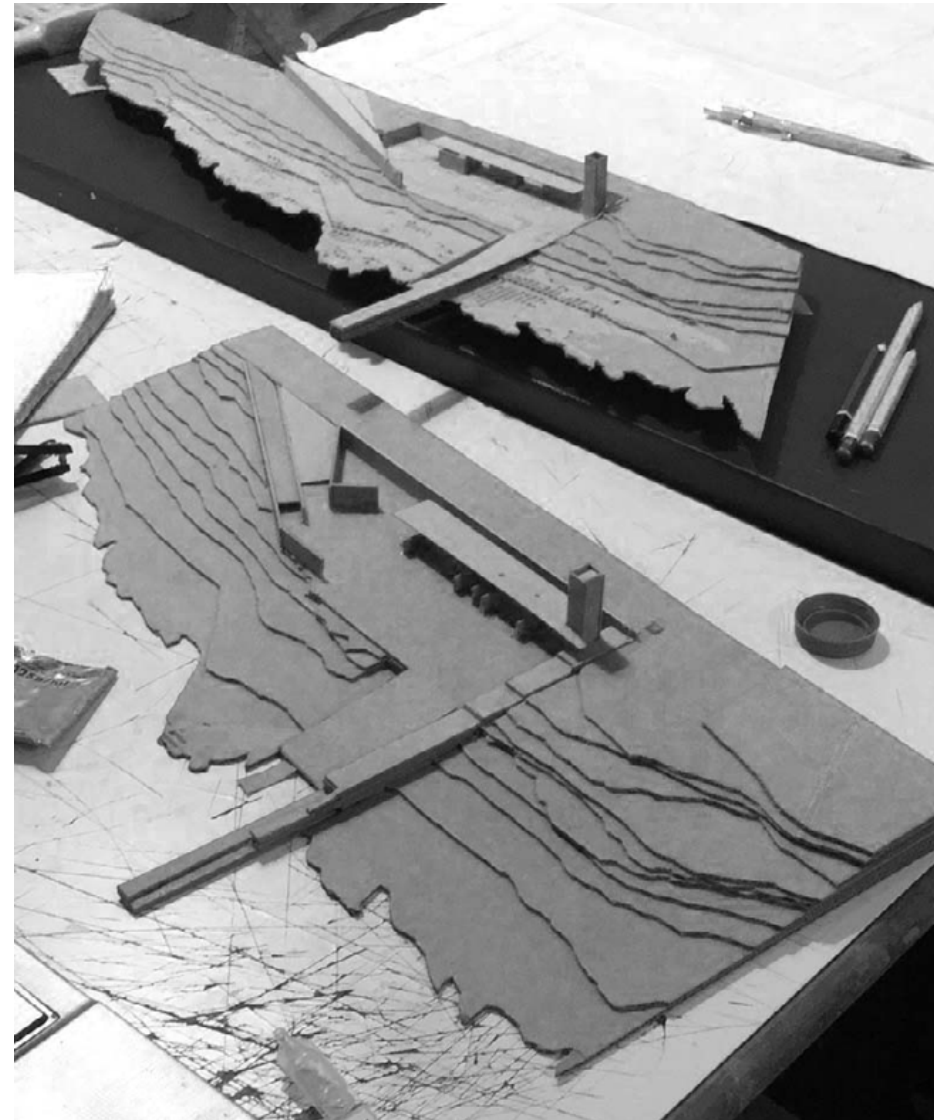
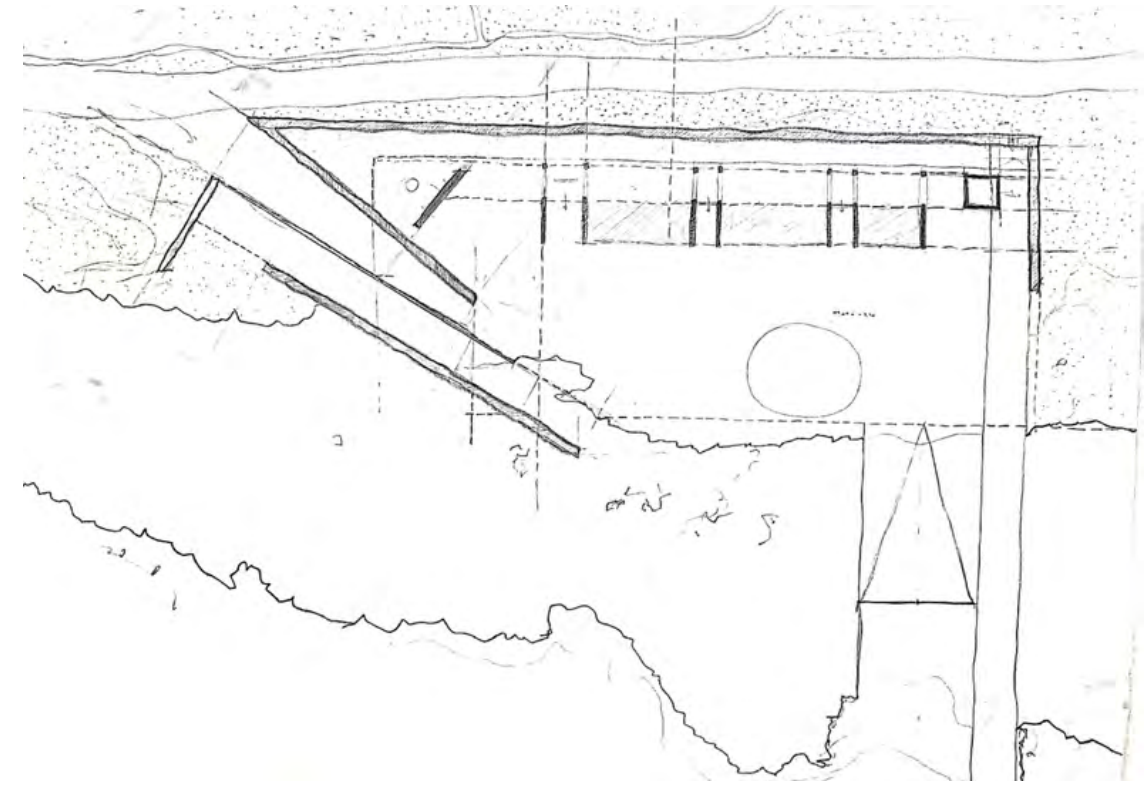
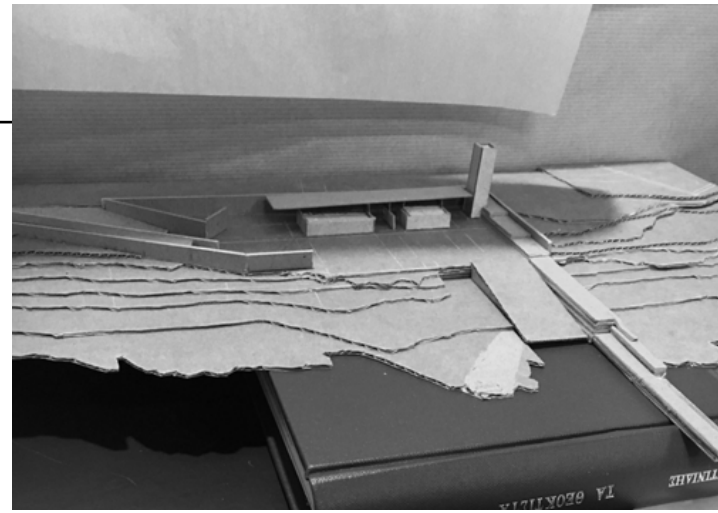
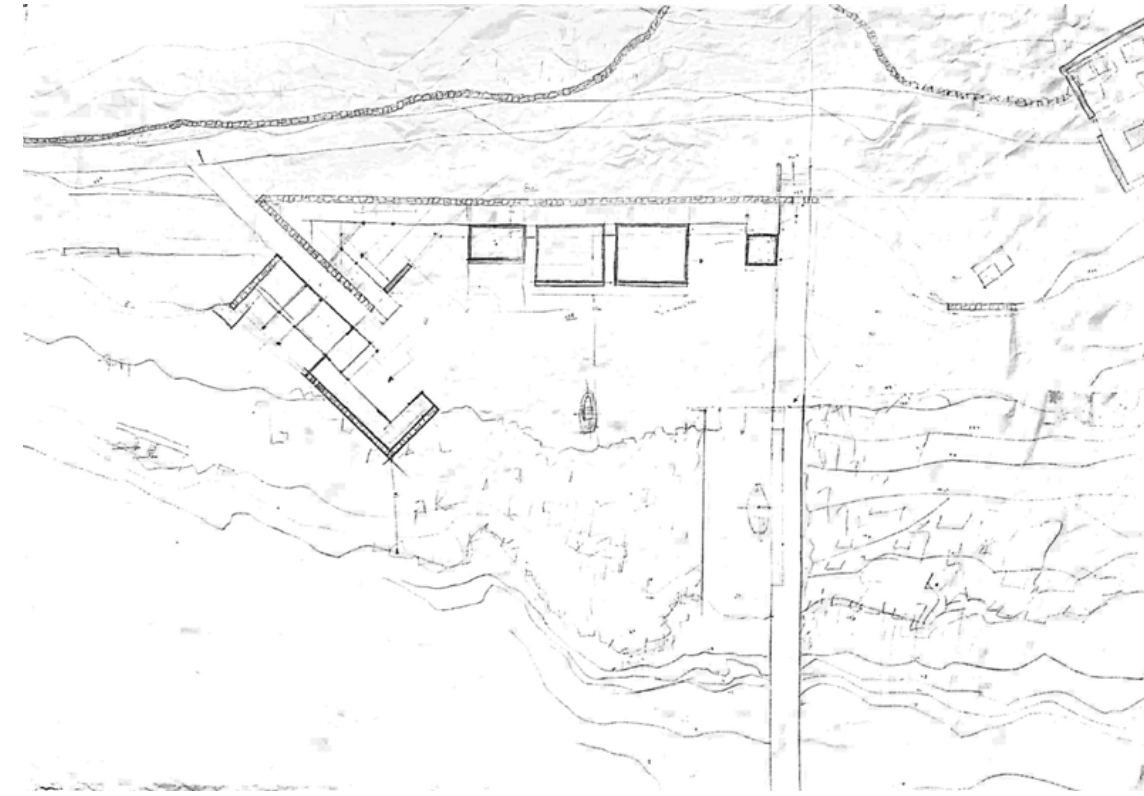

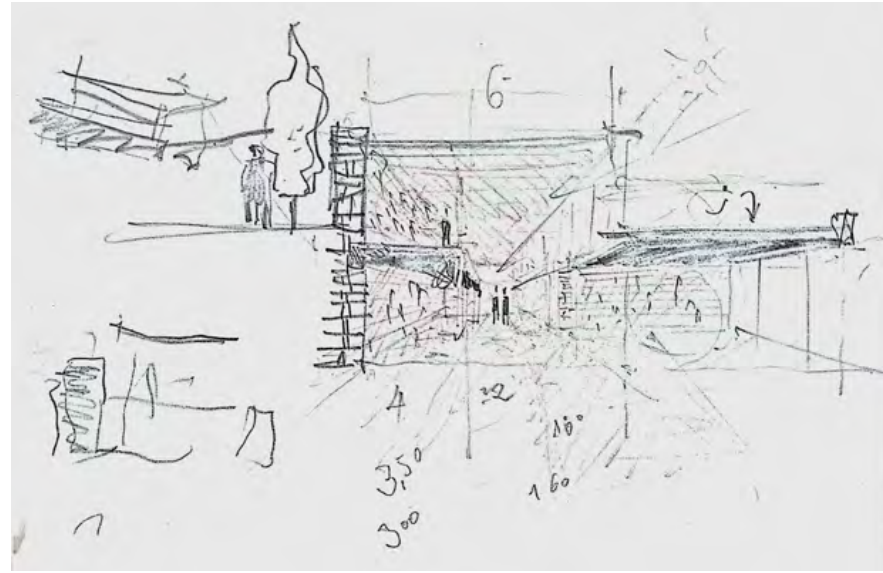
* Η πρώτη φάση του θέματος, η οποία περιέχει τρία εργαστήρια, τον πύργο, τον μώλο, και το εκκλησάκι. Εδώ τα εργαστήρια είναι τρεις διαφορετικοί όγκοι οι οποίοι φεύγουν από το όριο του τοίχου. Επίσης η έκφραση της γραμμής δεν είναι αρκετά σαφής, ως προς την κάτοψη.

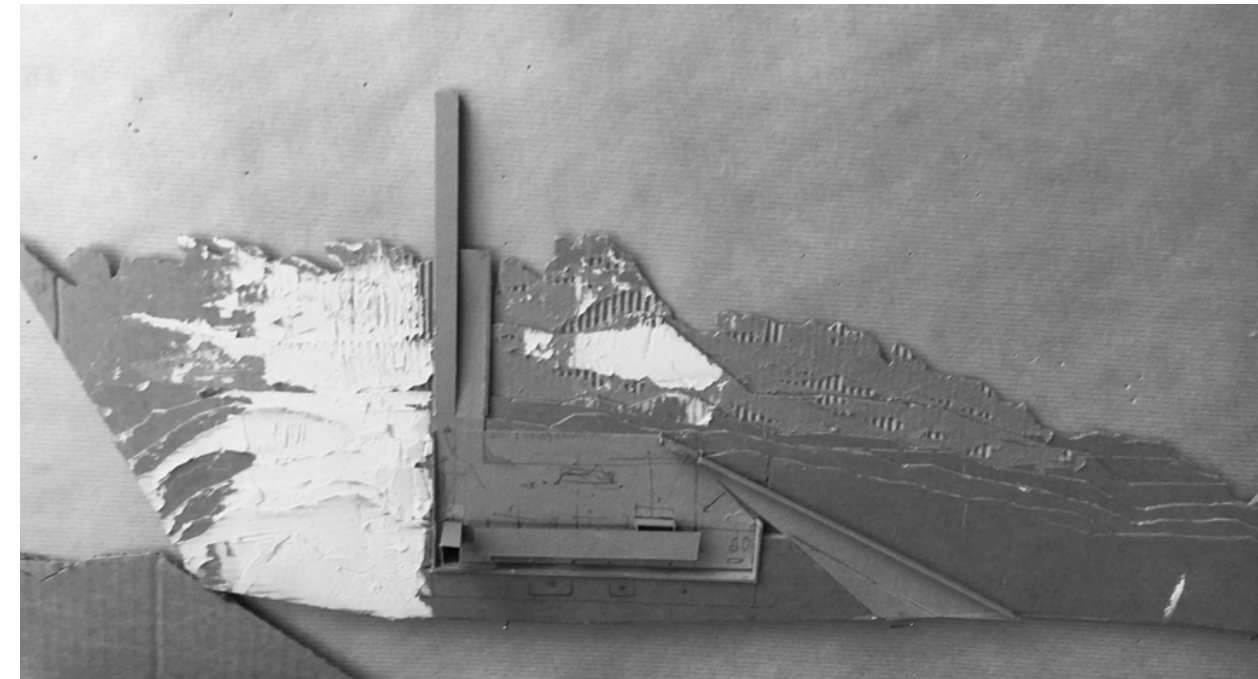
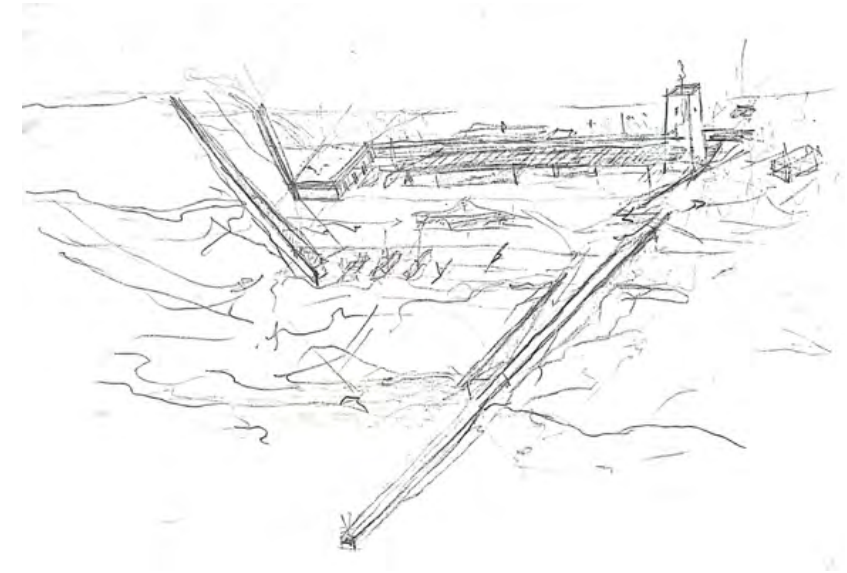

* Στην δεύτερη φάση του θέματος, όλες οι δράσεις εμπεριέχονται μέσα στους τοίχους που ορίζουν την πλατεία. Κάτω από το στέγαστρο που βρίσκεται παράλληλα του δρόμου, βρίσκονται τα εργαστήρια, ενώ ανάμεσα σε αυτό και τον τοίχο, δημιουργείται μια δευτερεύουσα υποστηρικτική ζώνη, η οποία παραλαμβάνει την αυστηρότητα της χάραξης, και οδηγεί προς την πλατεία. Επίσης, τα κάθετα προς τον τοίχο τοιχεία λειτουργούν με αντίστοιχο τρόπο, και ορίζουν τους χώρους των εργαστηρίων. Τέλος, δημιουργείται ένας χώρος εφάπτομενικός στο λοξό τοιχείο, ο οποίος παραλαμβάνει τις χρήσεις του ομίλου, τις σεμιναριακές αίθουσες και το εστιατόριο. Η πλατεία καταλήγει στη θάλασσα, με την γλίστρα που εφάπτεται στον μόλο.

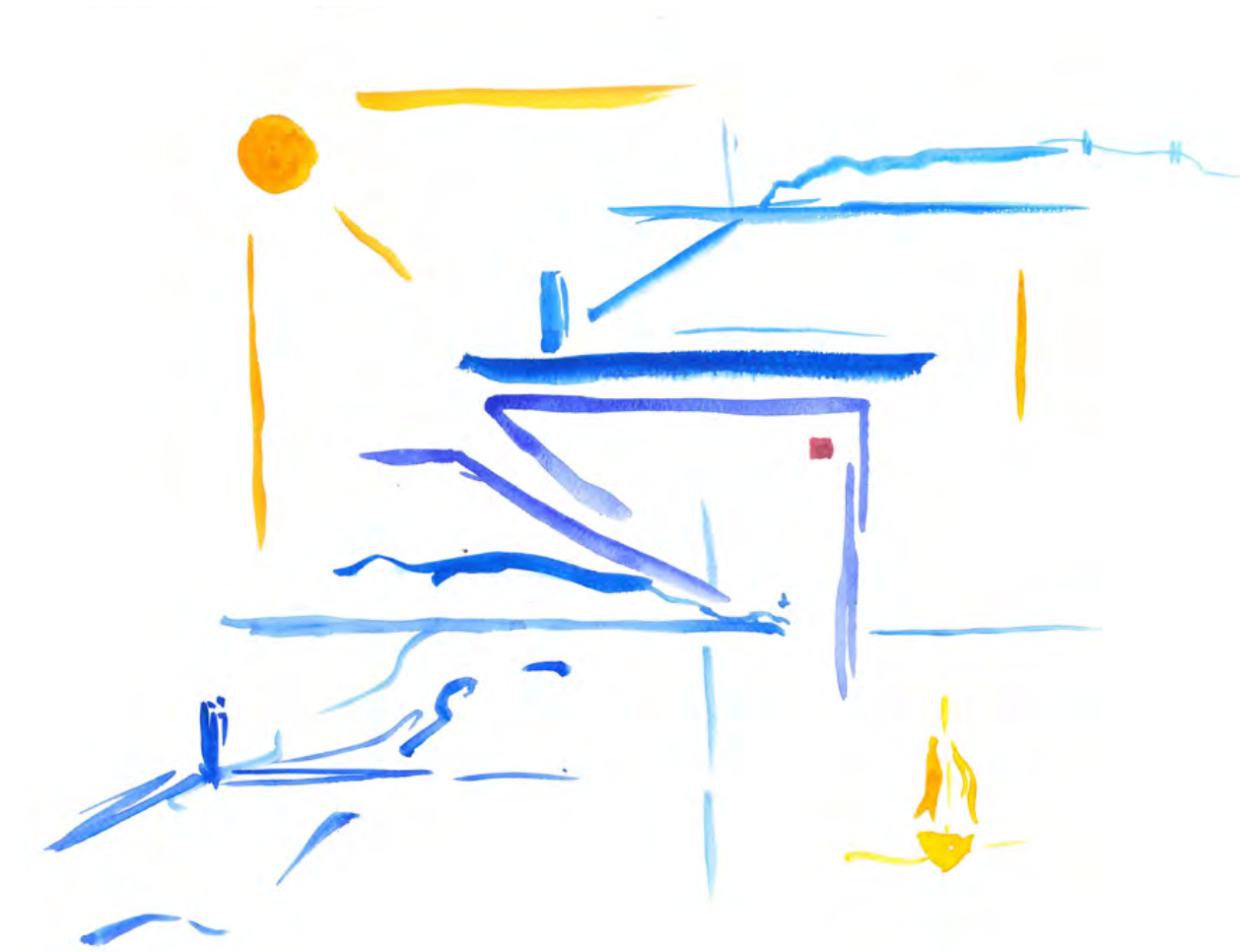
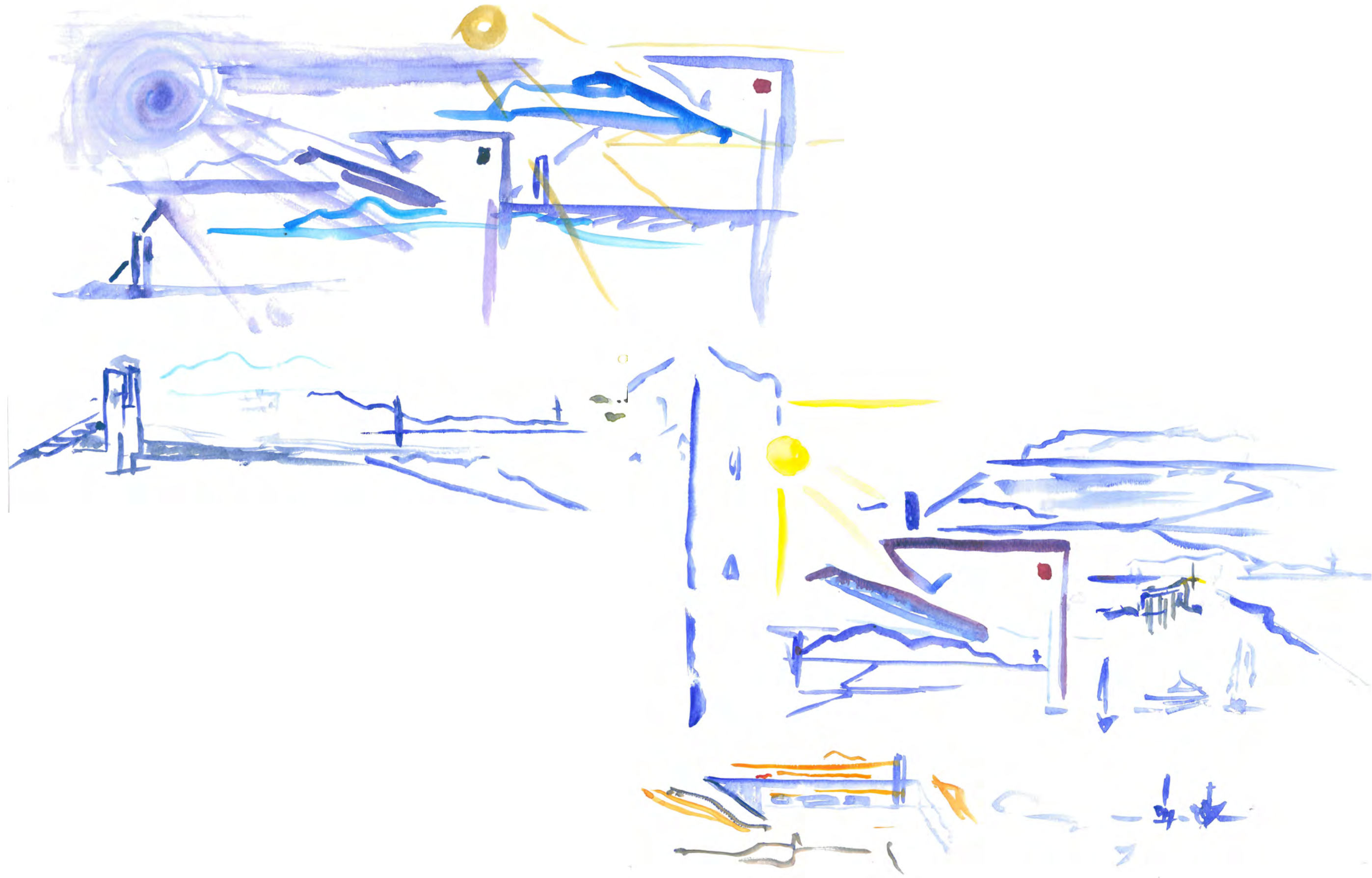

* Σκίτσο του Γ. Αγγελή, η τομή του καρνάγιου.

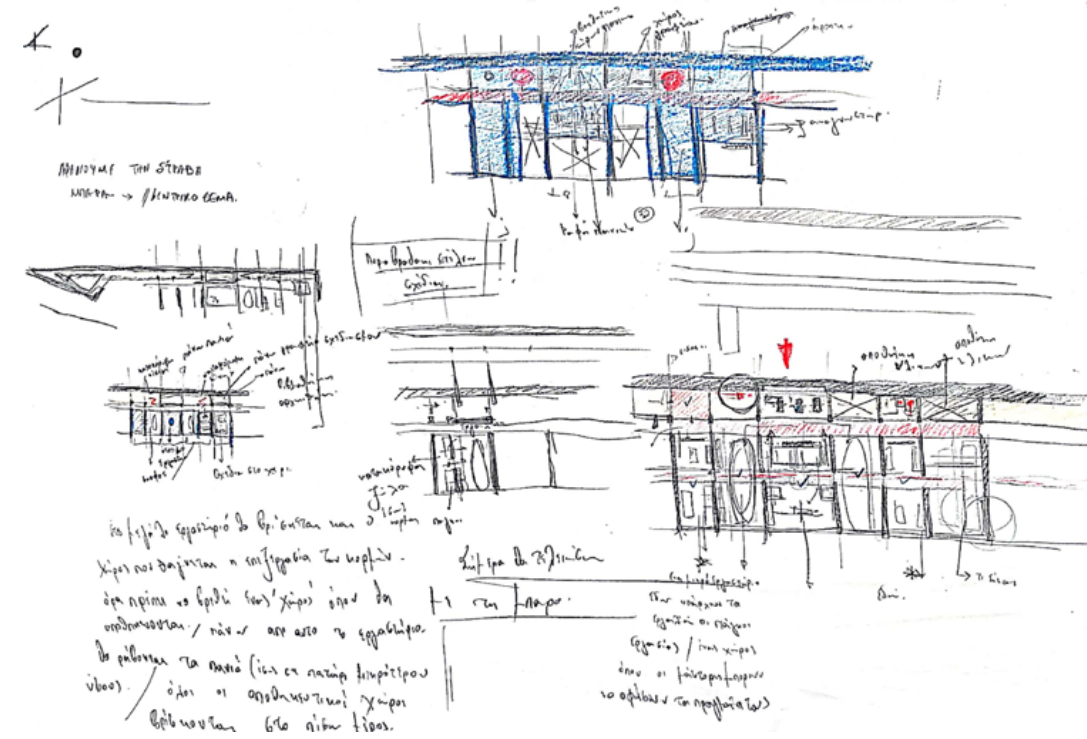
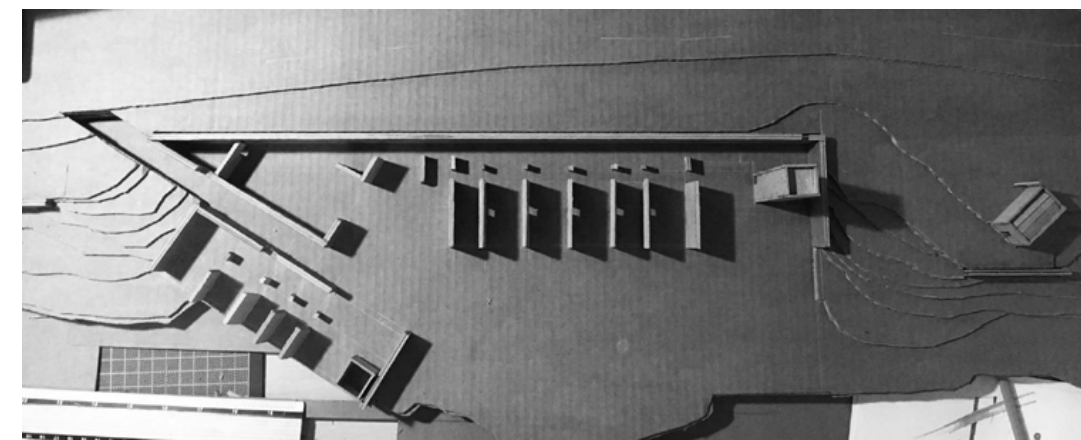
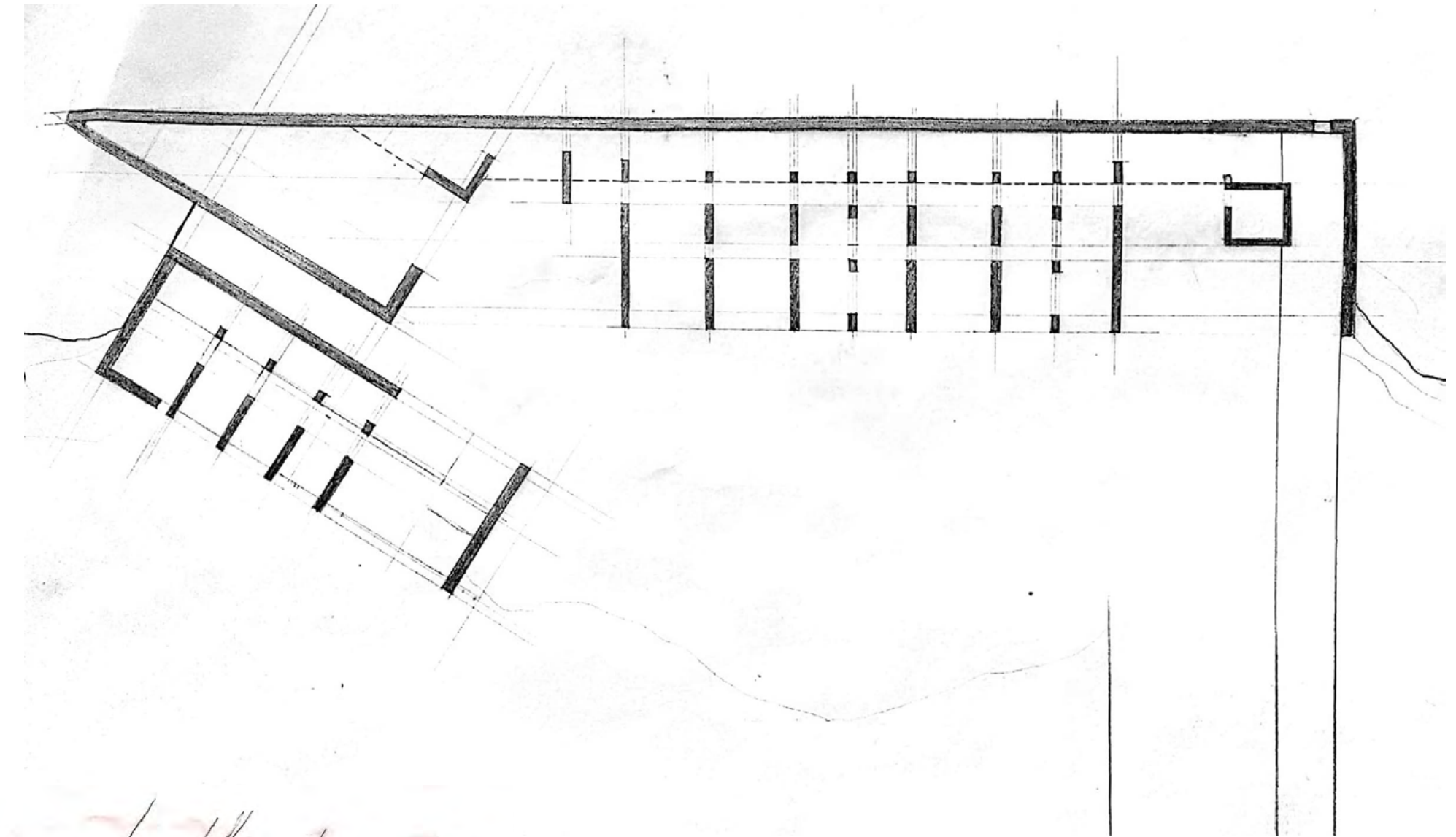
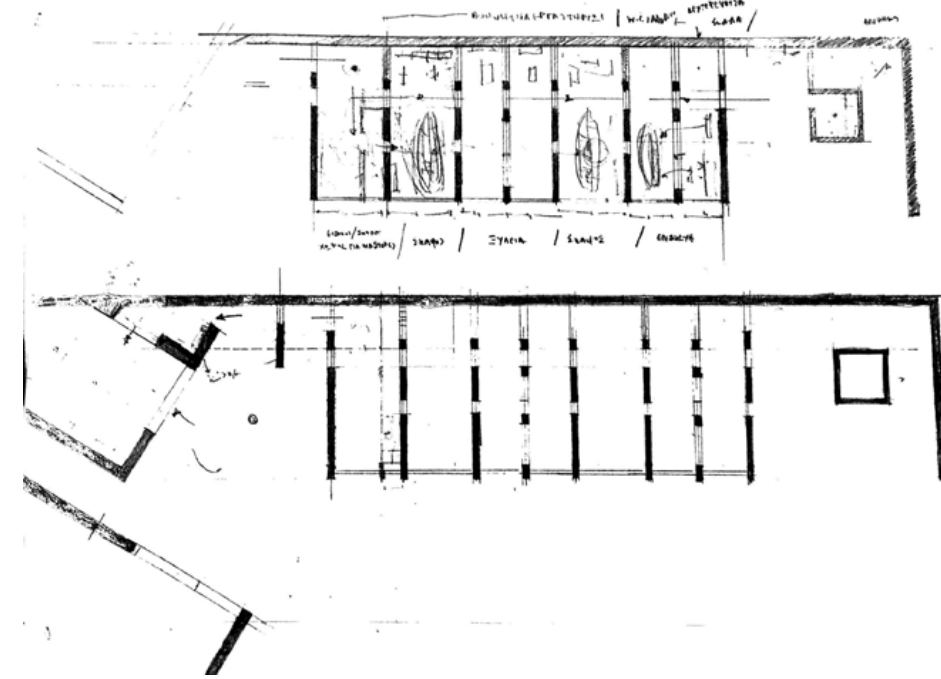
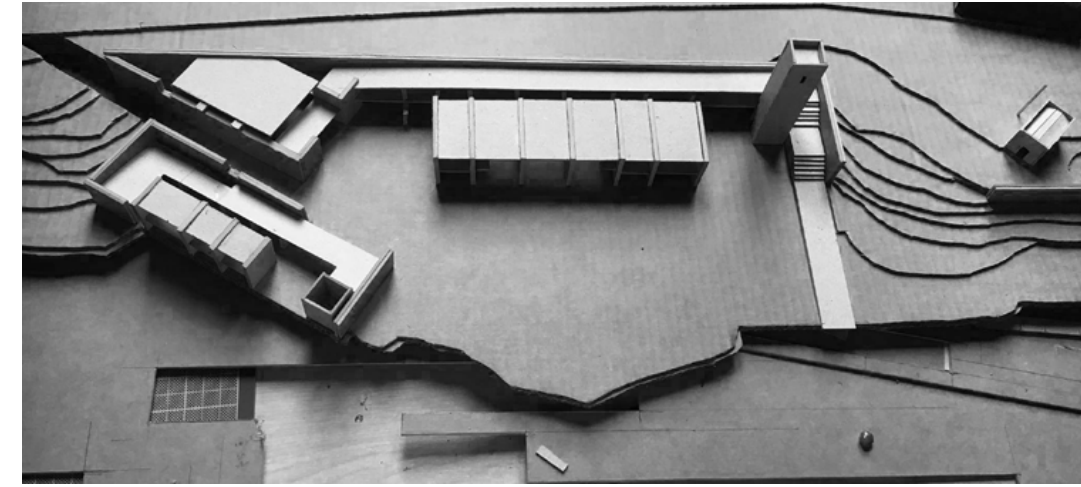

Μακέτες, κλ. 1:500, στο Καμαρίνι.

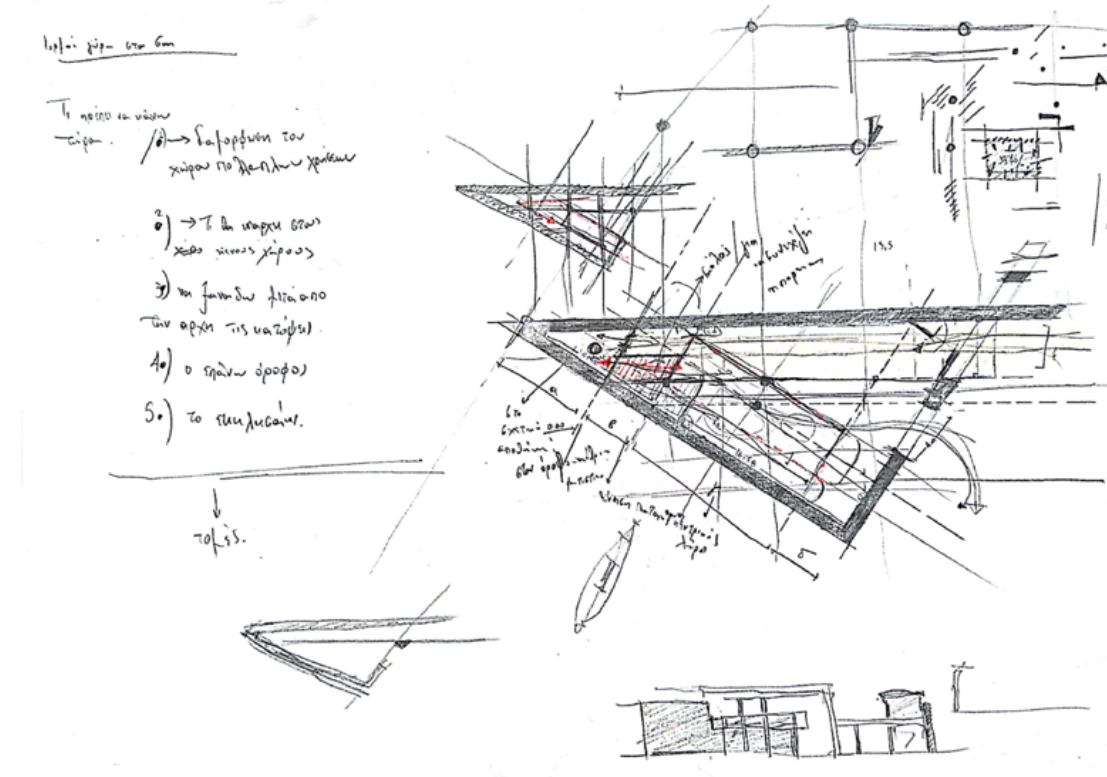
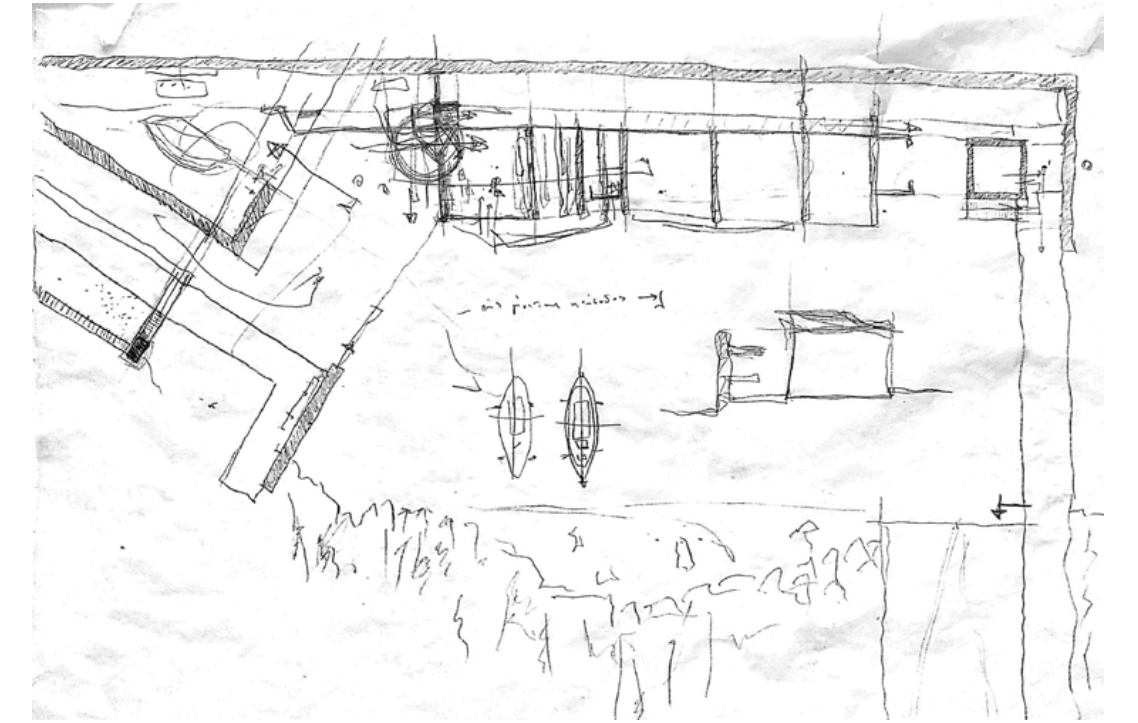
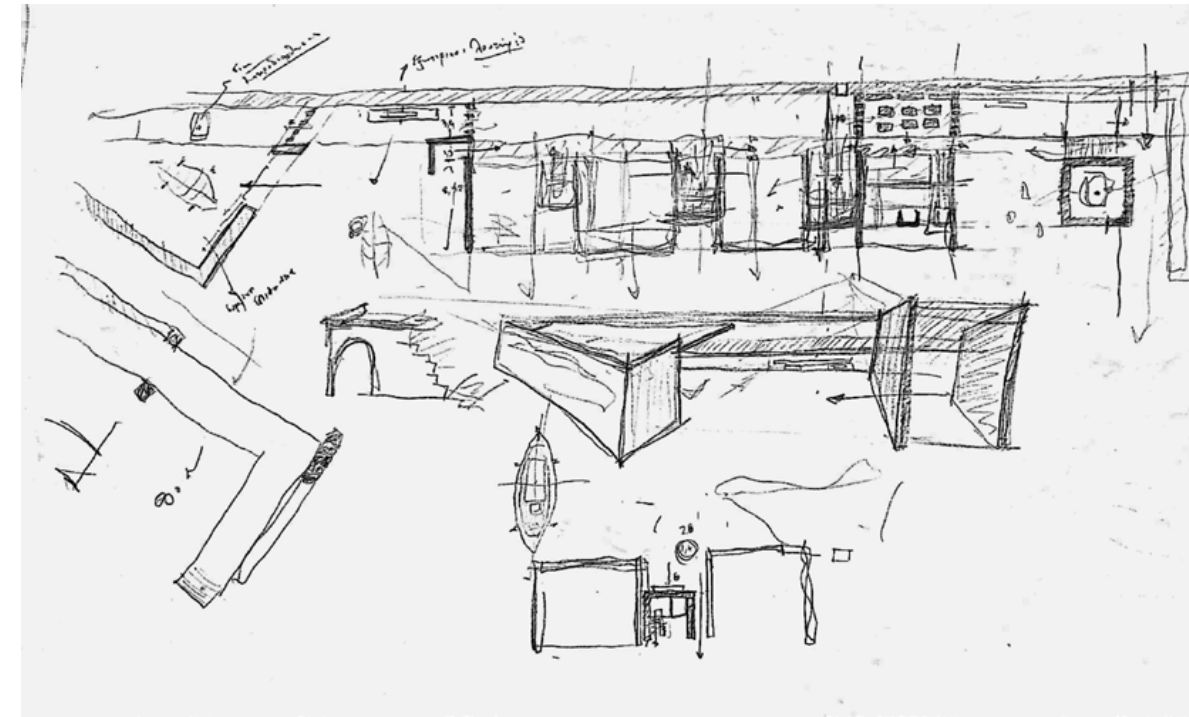
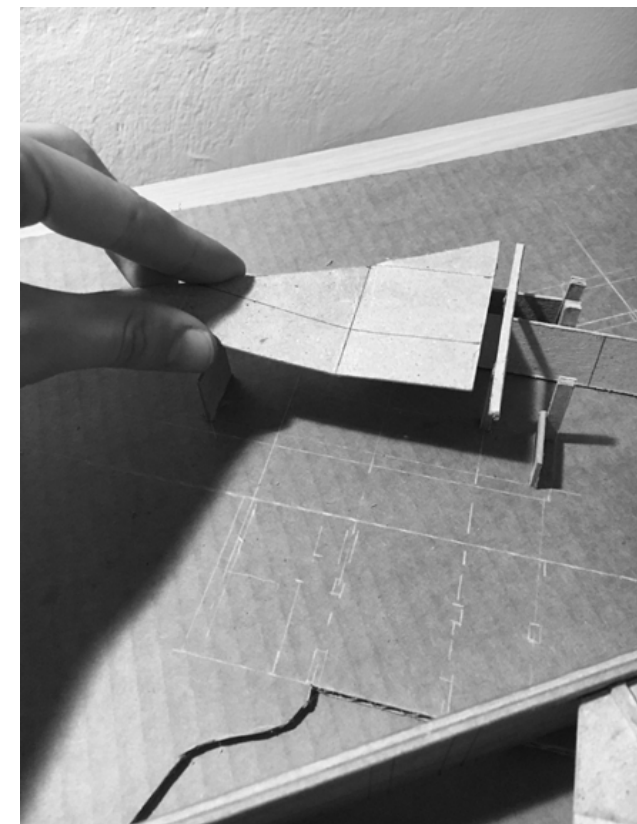
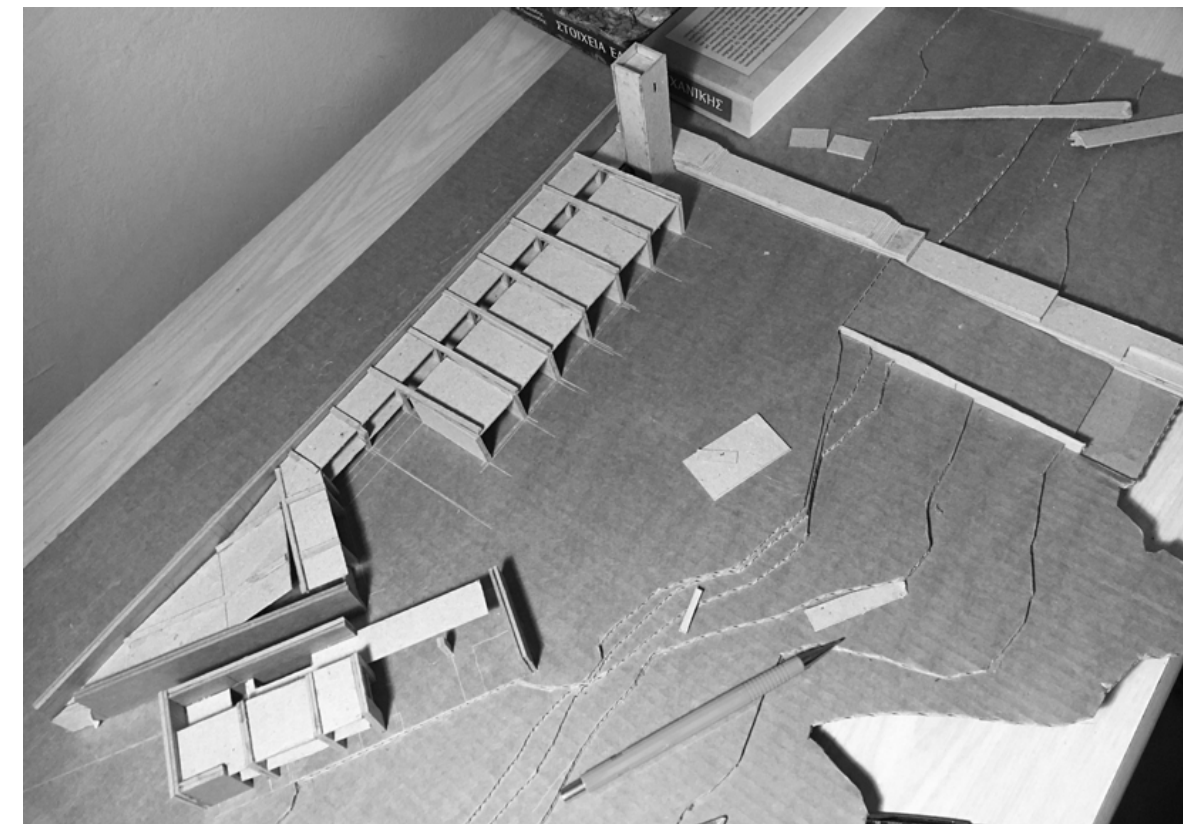
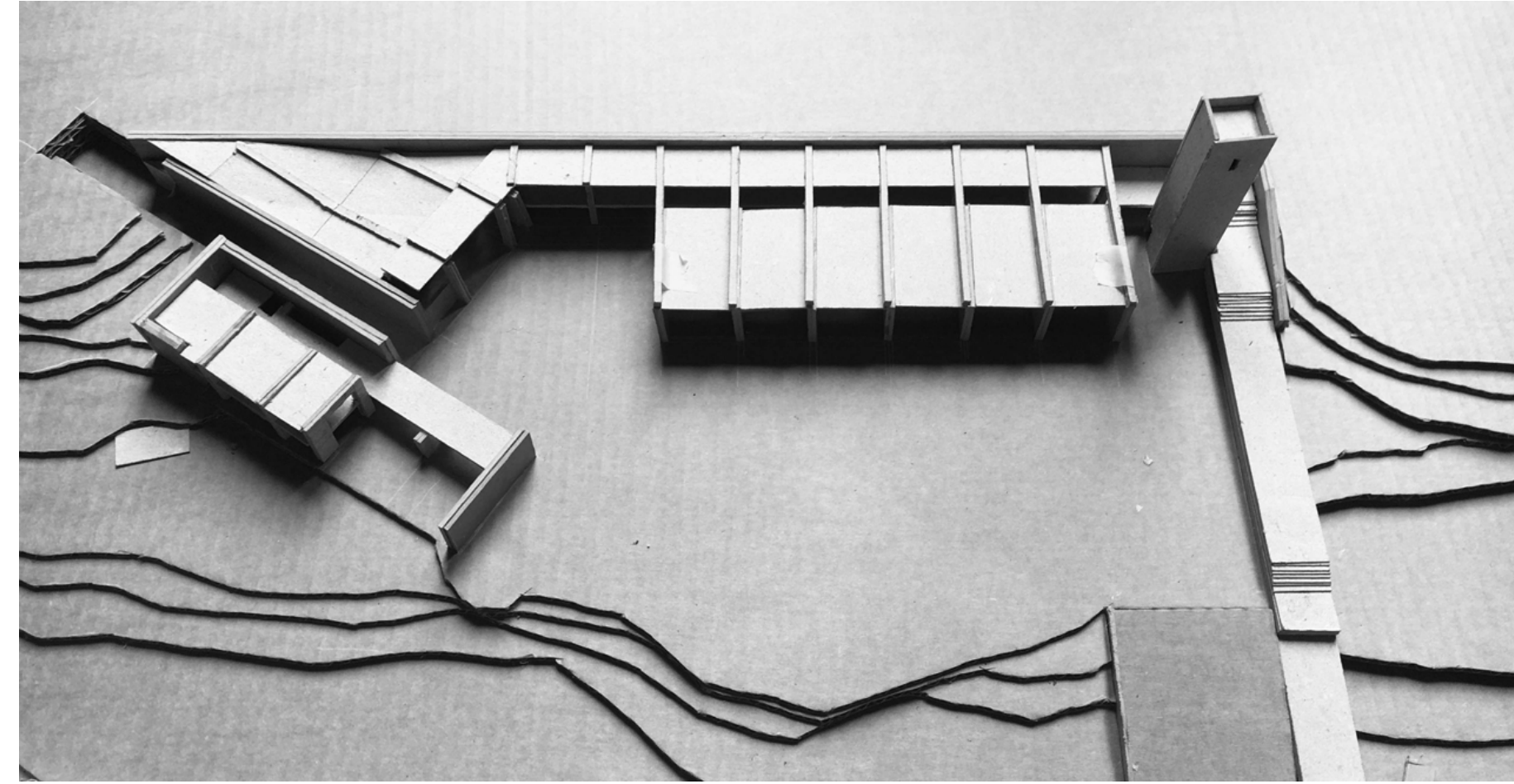

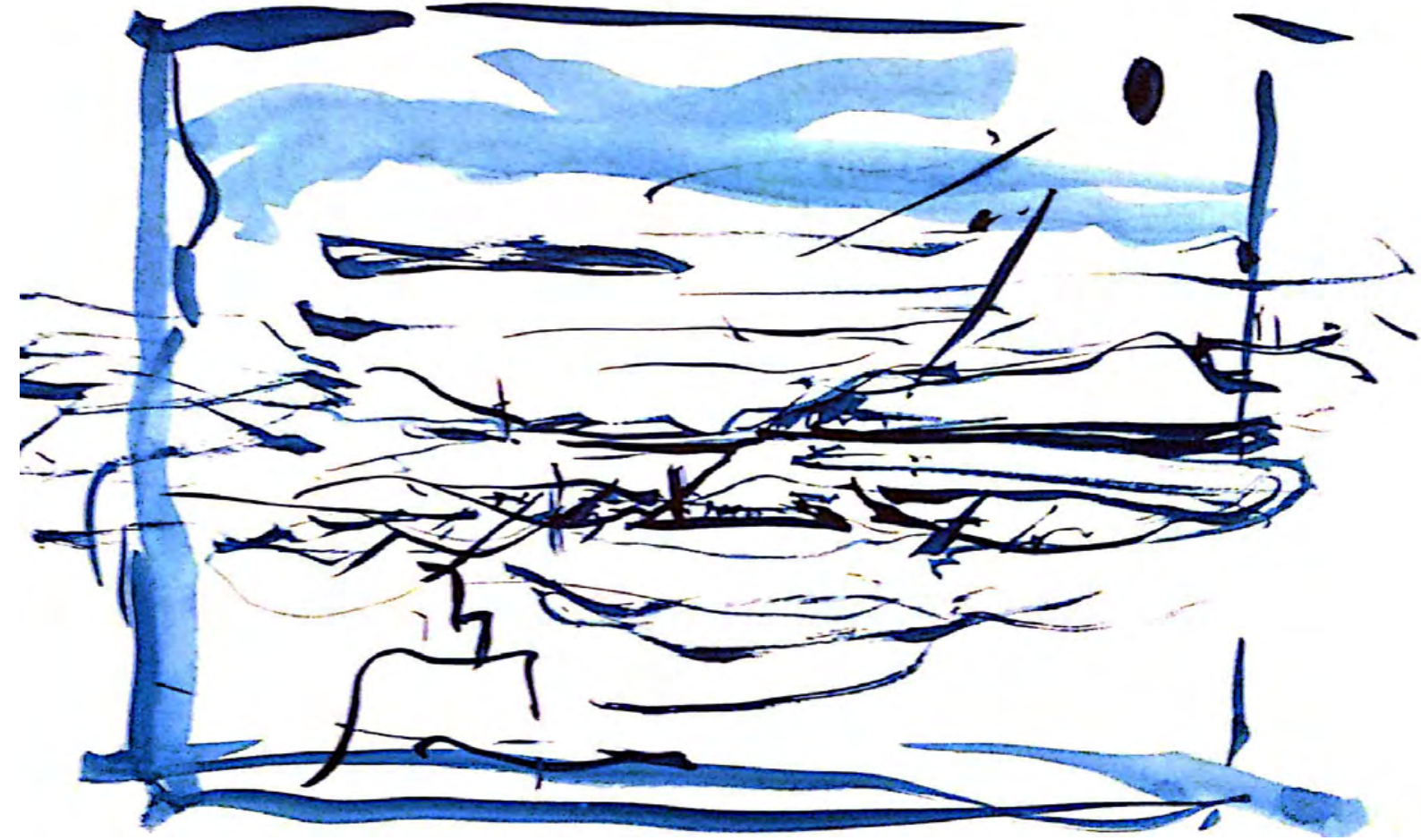

Στην πορεία, μεταβάλλεται το ύψος του τοίχου, η κλίση του τριγωνικού χώρου, ενώ αναζητάται η στέγασή του. Η στέγη παίρνει τριγωνικό σχήμα. Το θέμα ξεκινά από τον τοίχο, εμπεριέχεται σε αυτόν, και εκτονώνεται προς την πλατεία. Τα εργαστήρια είναι ανοιχτά και καθάρουν το Κάβο-Γκρόσσο. Ανάμεσα στα εργαστήρια και τον τριγωνικό χώρο, τοποθετείται η είσοδος του καρναγίου, και μπροστά από αυτή σχηματίζεται άλλη μια πλατεία. Απέναντι από αυτή, αφήνεται ένα κενό (στη λοξή μπάρα), το οποίο επιτρέπει την θέα.

ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

ΚΤΙΡΙΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Α' ΣΤΑΘΜΗ

-ΧΩΡΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ 65τ.μ.

-ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ 10Τ.Μ.

-ΧΩΡΟΣ ΠΟΛΛΑΠΛΩΝ ΧΡΗΣΕΩΝ 232Τ.Μ.

-ΙΣΤΙΟΡΑΦΕΙΟ 48Τ.Μ.

-ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ 48Τ.Μ.

-ΣΑΛΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ 83Τ.Μ.

-ΧΩΡΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ 83Τ.Μ.

-ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ/ΕΠΙΣΚΕΥΗΣ 83Τ.Μ.

-ΞΥΛΟΥΡΓΕΙΟ 83Τ.Μ.

-ΑΠΟΘΗΚΗ ΞΥΛΕΙΑΣ 43Τ.Μ.

Β' ΣΤΑΘΜΗ

-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ/ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟ 43Τ.Μ.

-ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ 40Τ.Μ.

-ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ 20Τ.Μ.

-ΑΠΟΔΥΤΗΡΙΑ 43Τ.Μ.

-ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ 57Τ.Μ.

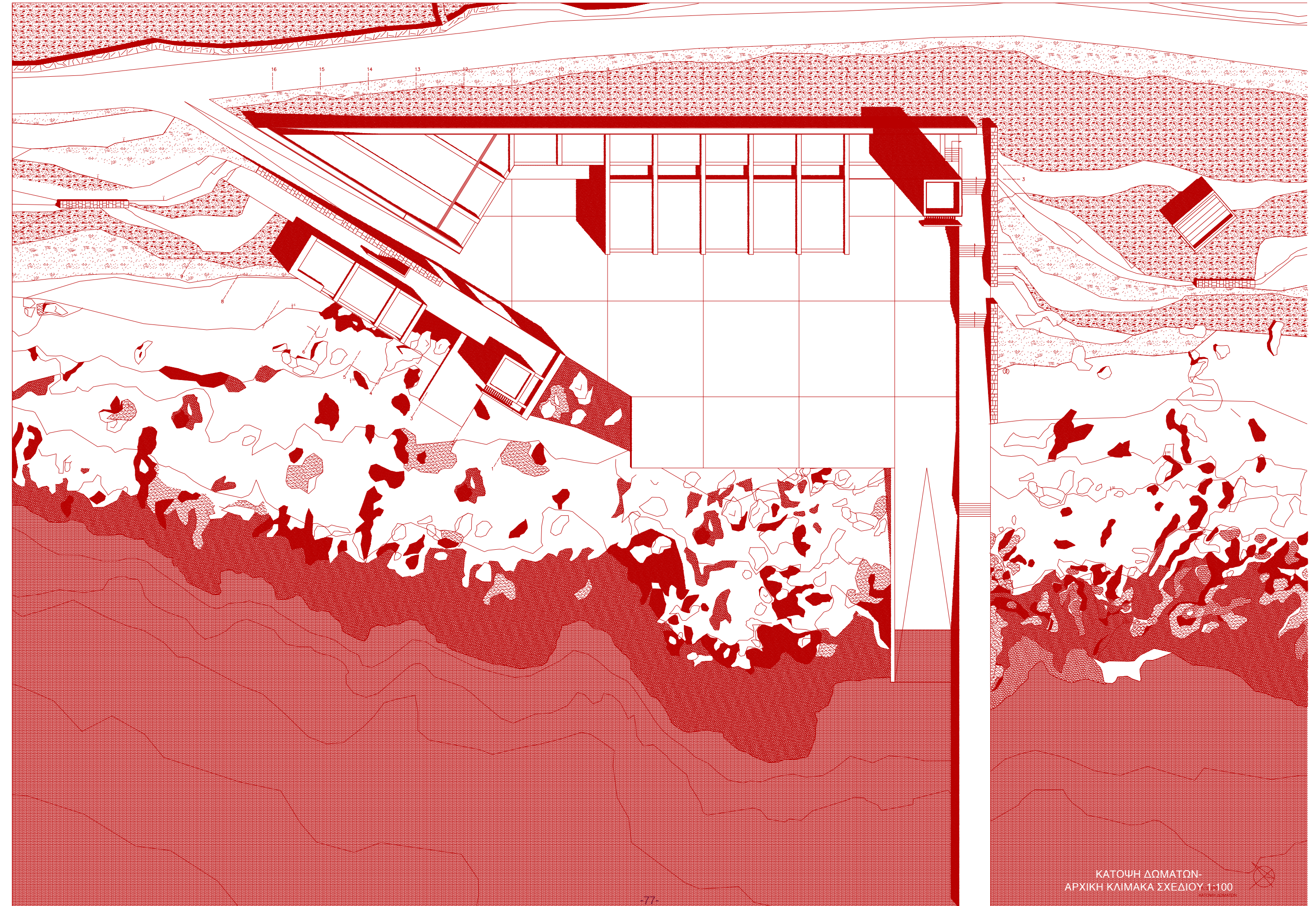
-ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ 45Τ.Μ.

-ΚΑΦΕΝΕΙΟ 17Τ.Μ.

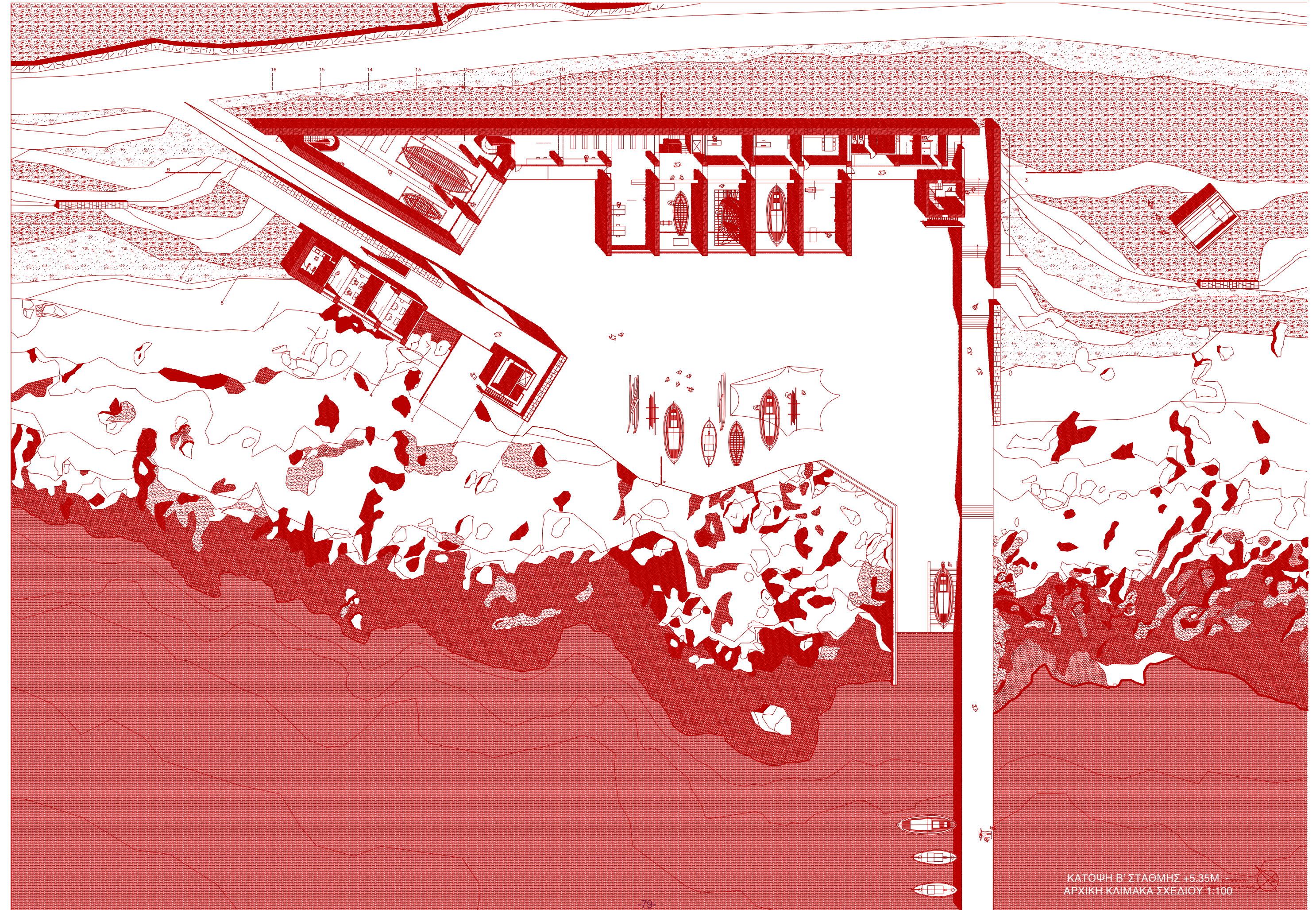
-ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ 84τ.μ.

ΣΥΝΟΛΙΚΑ :1.127Τ.Μ.

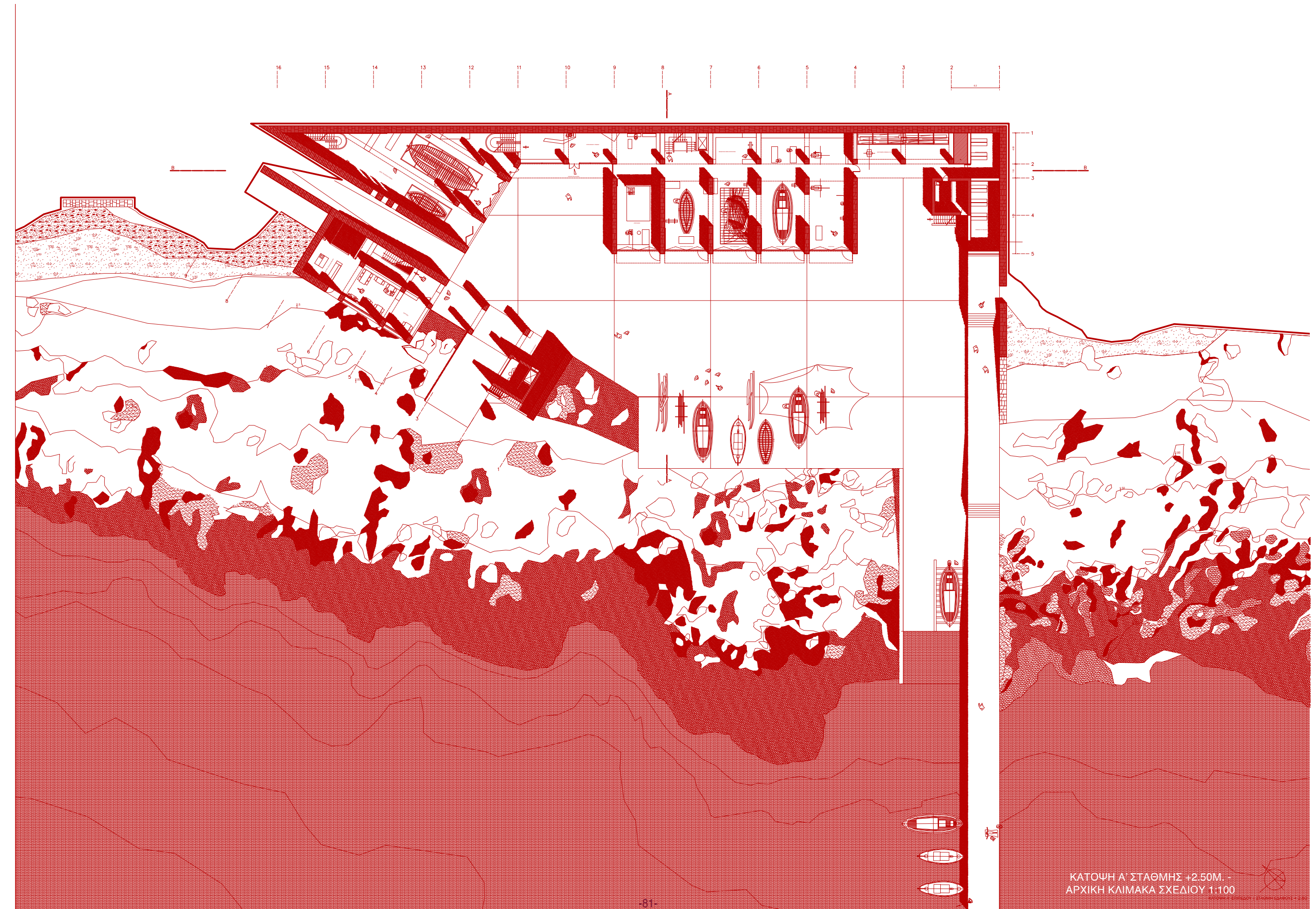

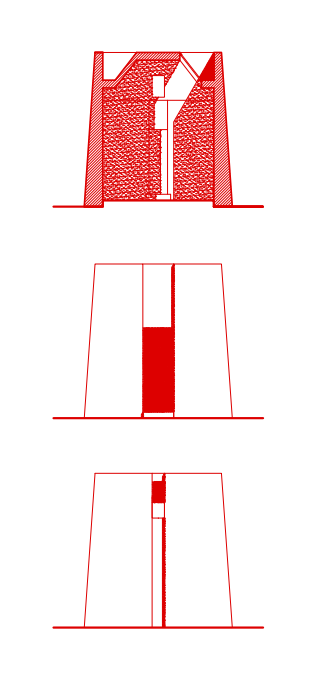
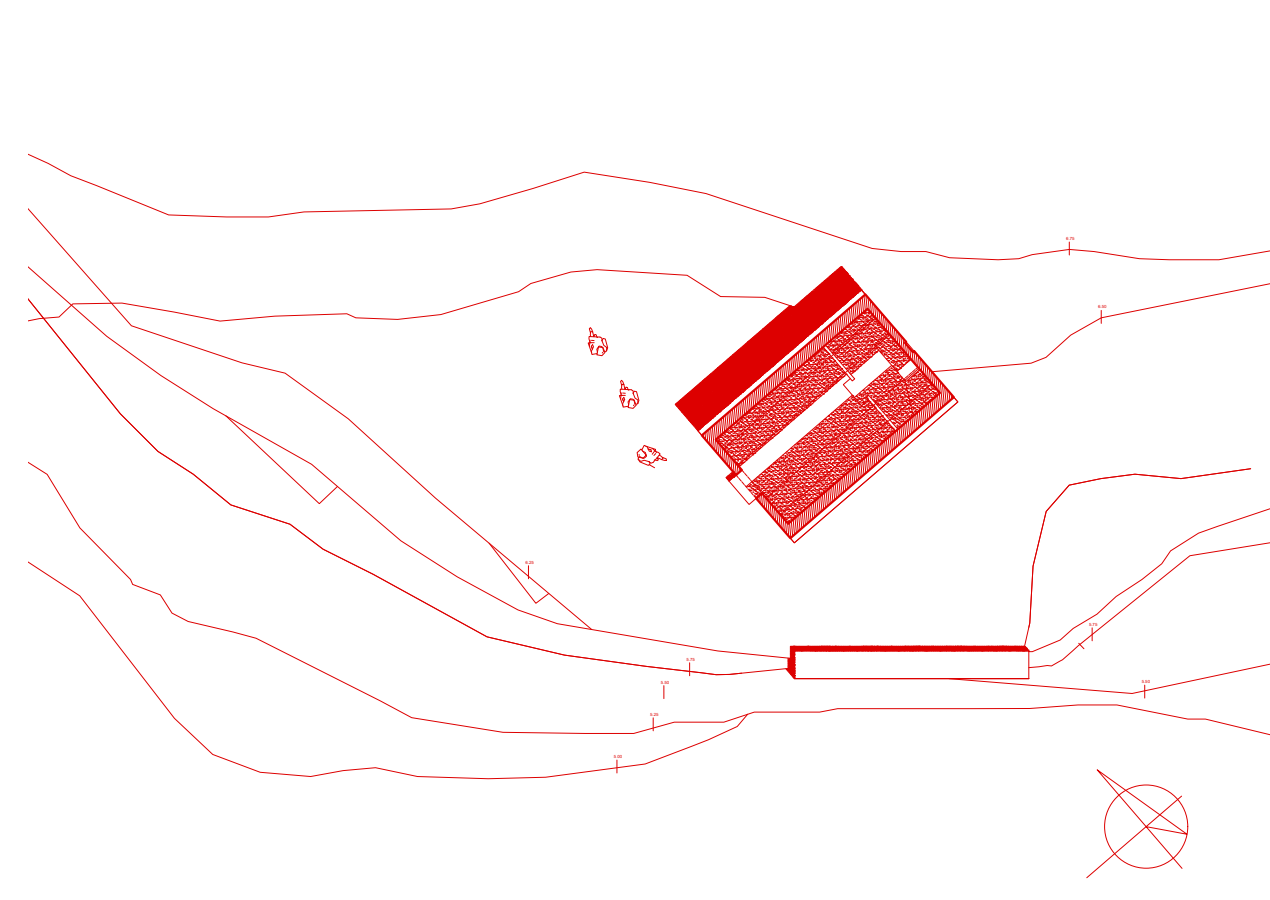
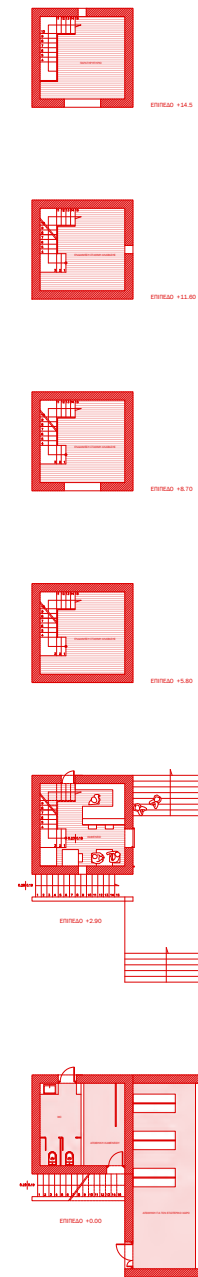

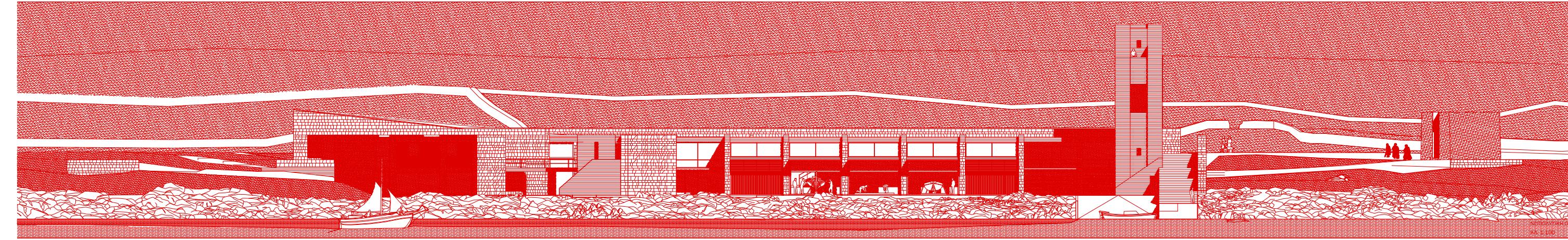

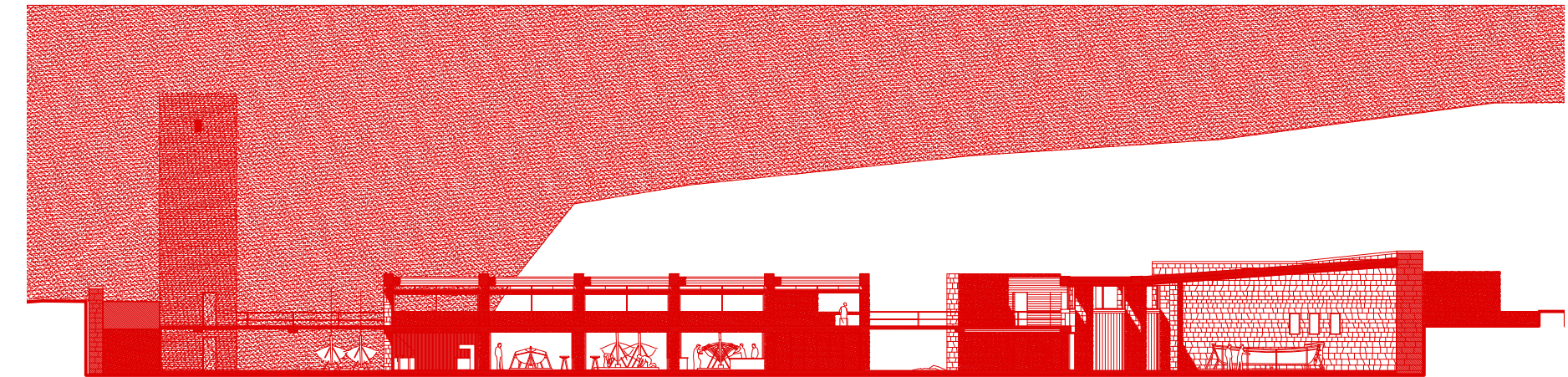
ΚΑΤΩΦΕΙΣ ΕΠΙΠΕΔΩΝ ΠΥΡΓΟΥ

ΣΧΕΔΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

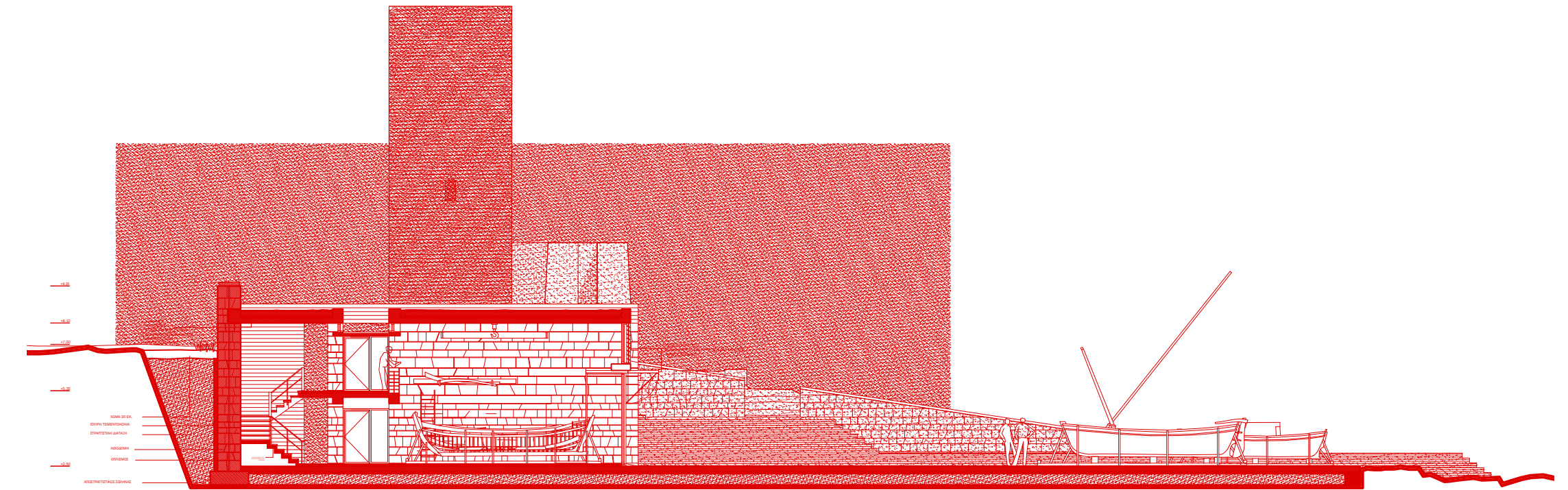

ΩΨΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ
ΑΡΧΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ ΣΧΕΔΙΟΥ1:100

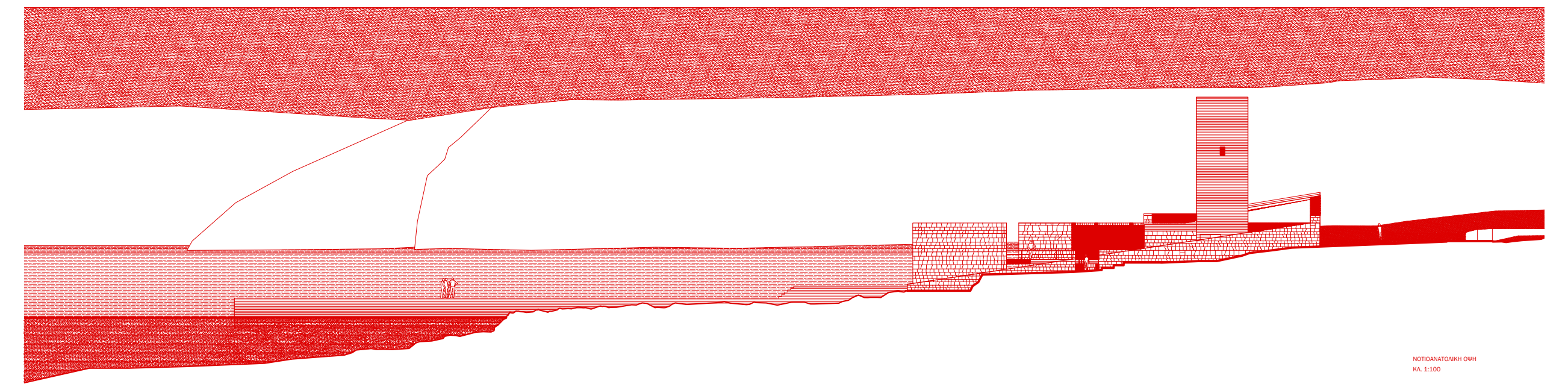

ΤΟΜΗ Β-Β
ΑΡΧΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ ΣΧΕΔΙΟΥ1:100

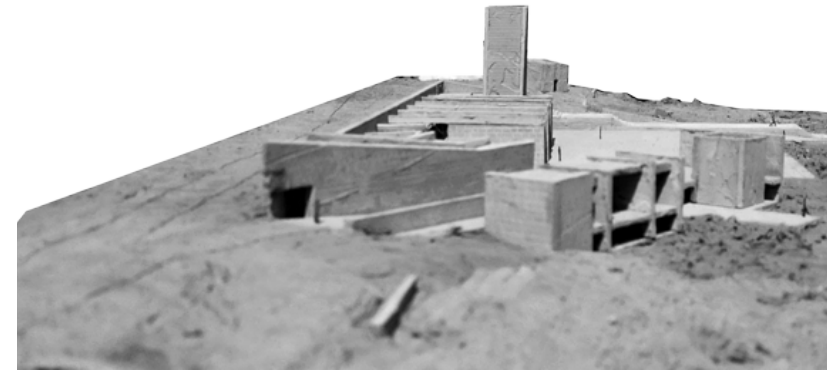

ΤΟΜΗ Α-Α
ΚΑ. 1:50
ΤΟΜΗ Α-Α
ΑΡΧΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ ΣΧΕΔΙΟΥ 1:50

ΝΟΤΙΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΟΨΗ
ΚΑ. 1:50
ΝΟΤΙΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΟΨΗ
ΑΡΧΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ ΣΧΕΔΙΟΥ 1:50

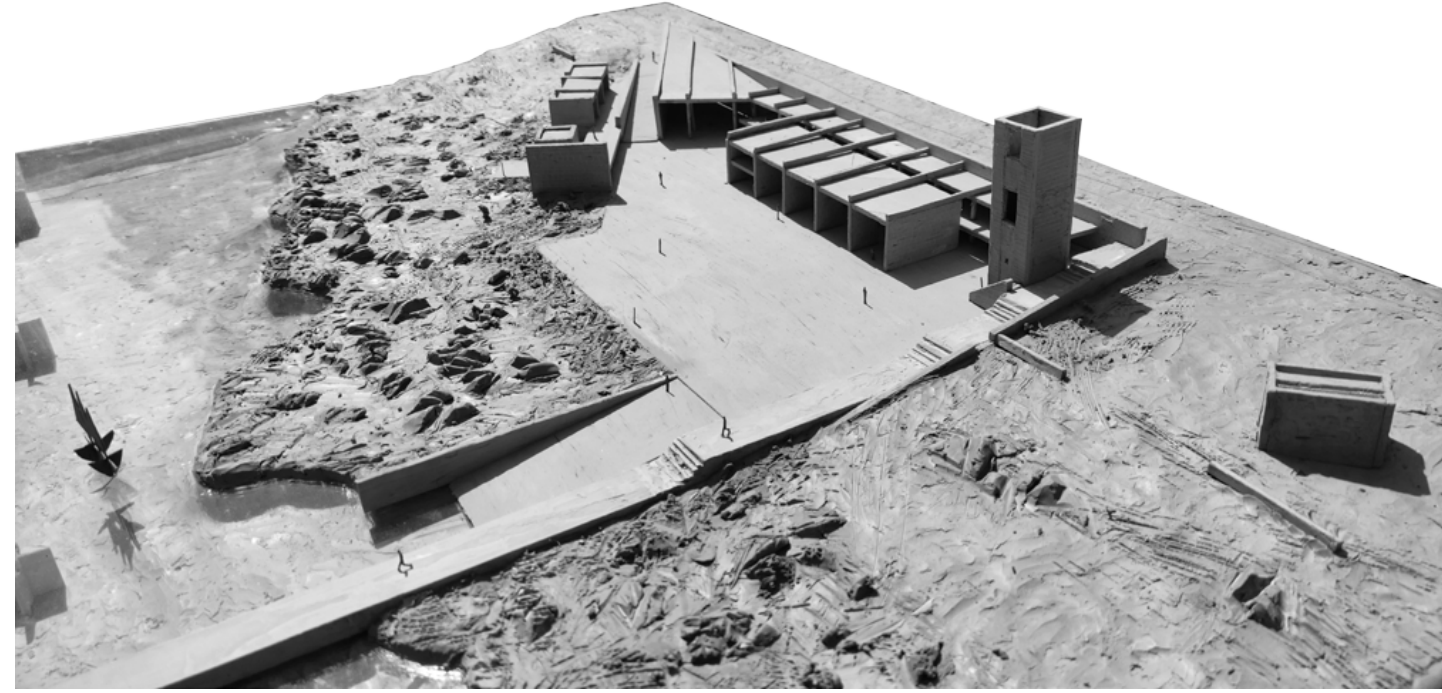

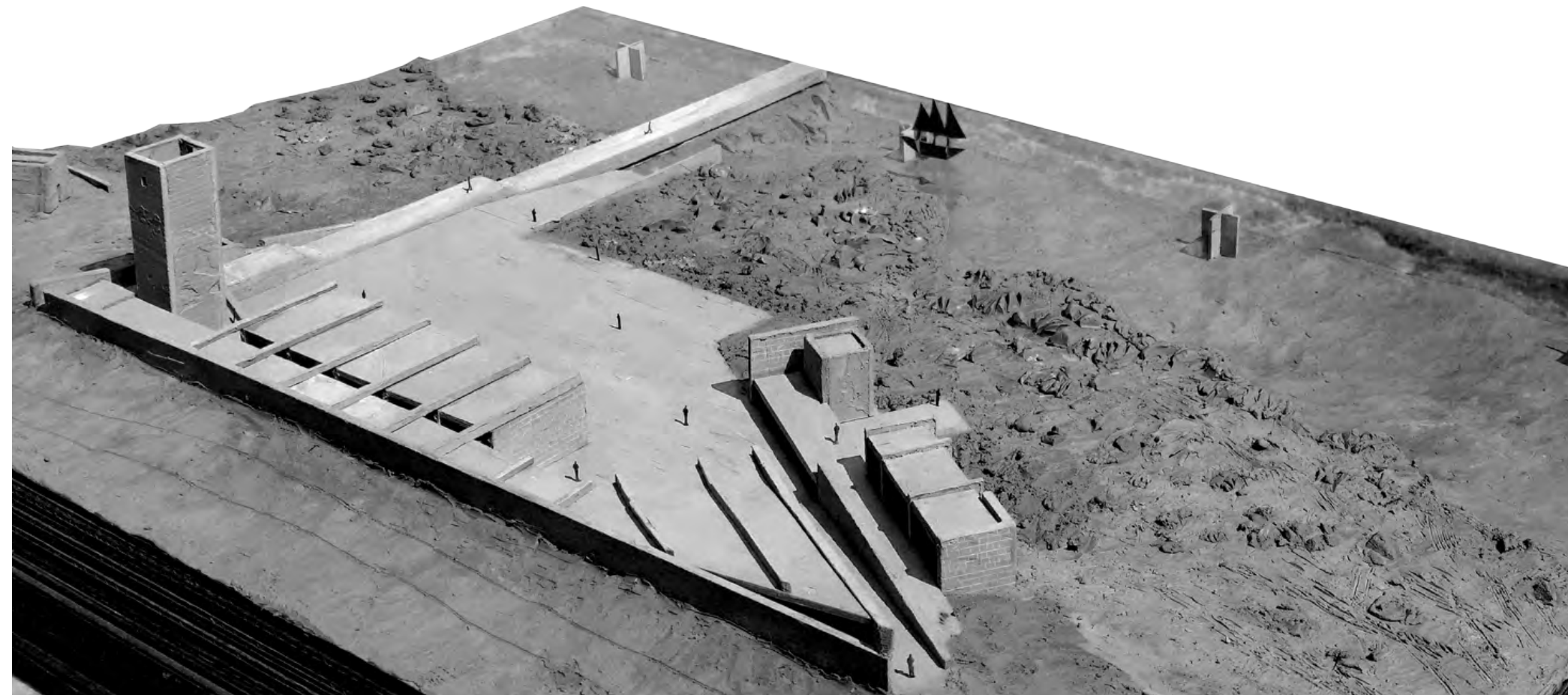
*ΚΛΙΜΑΚΑ ΜΑΚΕΤΑΣ 1:200

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΒΙΒΛΙΑ:

-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΝΑΥΠΗΓΙΚΗ
ΔΑΜΙΑΝΙΔΗΣ Α. ΚΩΣΤΑΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2011

-Η ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ
ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ, ΒΡΑΥΔΕΛ FERNAND,
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1990.

-ΜΑΝΗ, LEIGH-FERMOR PATRICK, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
1972.

-ΜΑΝΗ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ, ΜΕΛΙΣΣΑ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2001.

-ΜΕΛΕΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΑΡΗΣ, 1992.

-ΤΟ ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΑΥΠΗΓΙΚΗ
ΤΕΧΝΗ, ΚΩΣΤΑΣ ΔΑΜΙΑΝΙΔΗΣ- ΑΝΤΩΝΗΣ
ΖΗΒΑΣ, 1986.

-ΣΤΟΥ ΤΙΜΟΝΙΟΥ Τ' ΑΥΛΑΚΙ, ΖΗΣΙΜΟΣ
ΛΟΡΕΤΖΑΤΟΣ, 2001.

ΑΡΘΡΑ:

-150 ΣΚΑΡΙΑ ΑΠ' ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ, ΤΖΟΥΛΙΑ ΚΛΗΜΗ,
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 8-11-2018.

-ΚΑΡΝΑΓΙΑ & ΚΑΡΑΒΟΜΑΡΑΓΚΟΙ, ΚΑΡΝΑΓΙΑΣΡΕΤ-
SON.WORDPRESS.

-ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ
ΣΚΑΦΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ.

-ΞΥΛΙΝΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΣΚΑΦΗ ΦΤΙΑΓΜΕΝΑ ΜΕ
ΜΕΡΑΚΙ, ΜΑΡΙΑ ΑΚΡΙΒΟΥ.

-ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΣΣΟ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΑΚΟΜΑ ΞΥΛΙΝΑ
ΚΑΪΚΙΑ, ΑΛΕΞΙΑ ΚΑΛΑΪΤΖΗ, 2018.

-«ΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ» – ΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, 2012.

-ΤΑ ΚΑΪΚΙΑ ΠΟΥ ΕΦΤΙΑΧΝΑΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΤΕΧΝΙΤΕΣ. ΟΙ ΤΑΡΣΑΝΑΔΕΣ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ,
ΕΝΑΛΙΟΝ, 2020.

-ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΑΡΣΑΝΑΔΩΝ,
ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ, 2013.

-Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΑ ΚΑΡΝΑΓΙΑ,
ΚΑΤΙΑ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ, 2011.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΕΣ:

-TRADITIONALBOATS.GR
-WWW.MIXANITOUXRONOU.GR
-WWW.BENAKI.ORG

(ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΙΤΣΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ Η ΠΗΓΗ,
ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΜΟΥ ΑΡΧΕΙΟ).

